

Regeringens proposition till Riksdagen om godkännande av ändringen av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne samt med förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i konventionen som hör till området för lagstiftningen.

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att riksdagen ska godkänna den ändring av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne som antogs år 2005. Ändringen handlar i huvudsak om en breddning av konventionens tillämpningsområde till att omfatta kärnanläggningar och inhemsk användning, lagring och transport av kärnämne, om tillägg av kärnsabotage i brottsrekvisiten, om en avgränsning i konventionens tillämpningsområde gentemot militär verksamhet och internationell humanitär rätt samt om inkludering av vissa grundläggande principer i konventionen.

I propositionen ingår ett förslag till lag om sättande i kraft av de bestämmelser i ändringen av konventionen som hör till området för lagstiftningen. Propositionens förslag till lag är avsedd att träda i kraft samtidigt som

konventionen för Finlands del träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president.

För att ändringen av konventionen ska träda internationellt i kraft ska enligt konventionen om fysiskt skydd av kärnämne två tredjedelar av de fördragsslutande parterna ratificera, godta eller godkänna ändringen. Den träder i kraft trettio dagar efter att två tredjedelar av parterna har deponerat sitt ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument avseende ändringen hos depositarien. Därefter träder ändringen för varje annan part i kraft den dag då denna part deponerar sitt ratifikations-, godtagande- eller godkännandeinstrument avseende ändringen. Ändringen har ännu inte trätt internationellt i kraft.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
ALLMÄN MOTIVERING	3
1 INLEDNING.....	3
2 NULÄGET	3
2.1 Internationell reglering.....	3
2.2 Regleringen avseende Europeiska atomenergiorganet.....	4
2.3 Nationell lagstiftning.....	4
2.4 Bedömning av nuläget	6
3 MÅLSÄTTNING OCH DE VIKTIGASTE FÖRSLAGEN	6
4 PROPOSITIONENS KONSEKVENSER	7
5 ÄRENDET BEREDNING	7
5.1 De internationella förhandlingarna	7
5.2 Beredningen av propositionen i Finland	7
6 ÖVRIGT SOM PÅVERKAR PROPOSITIONEN	8
DETALJMOTIVERING	9
1 KONVENTIONSÄNDRINGENS INNEHÅLL OCH FÖRHÅLLANDE TILL LAGSTIFTNINGEN I FINLAND.....	9
2 LAGFÖRSLAG	19
Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i ändringen av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne.....	19
3 IKRAFTTRÄDANDE	19
4 BEHOVET AV RIKSDAGENS SAMTYCKE SAMT BEHANDLINGSORDNING ..	19
4.1 Behovet av riksdagens samtycke	19
4.2 Behandlingsordning	21
LAGFÖRSLAG:.....	23
om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i ändringen av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne.....	23
BILAGA	24

ALLMÄN MOTIVERING

1 Inledning

Konventionen om fysiskt skydd av kärnämne, herefter konventionen, ingicks 1979. Finland tillträdde den 1989 (FördrS 72/1989) och när den föreliggande propositionen lämnas uppgår antalet fördragsslutande parter till 132, Europeiska atomenergigemenskapen medräknad. Konventionen om fysiskt skydd av kärnämne är tillämplig på kärnämne som används för fredliga ändamål och på internationell transport av sådant ämne. Det är de fördragsslutande parternas skyldighet att skydda kärnämne under internationell transport.

Processen med att vidta ändringar i konventionen inleddes 1999 inom Internationella atomenergiorganet (IAEA) och ändringsförhandlingarna kunde slutföras på en diplomatkonferens i Wien sommaren 2005. Behovet av ändringar ansågs bland annat föranledas av att konventionen inte innehöll förpliktelser om inhemsk användning, lagring eller transport av kärnämne, och inte heller bestämmelser avseende sabotage mot kärnanläggningar eller kärnämne. Ändringsbehovet blev allt mera akut efter terrorattackerna i september 2001. Ändringarna i konventionen är avsedda som ett svar på hotet från den internationella terrorismen och den organiserade brottsligheten och konventionen räknas följaktligen till fördragskomplexet av antiterrorkonventioner.

De viktigaste ändringarna gäller en breddning av konventionens tillämpningsområde till att inbegripa kärnanläggningar och inhemsk användning, lagring eller transport av kärnämne, ett tillägg av kärnsabotage i brottsrekvisiten, en avgränsning av tillämpningsområdet gentemot militär verksamhet och internationell humanitär rätt samt att vissa grundläggande principer inkluderas i konventionen. Ändringarna handlar också om smärre förpliktelser att samråda som går ut på att parterna ska etablera en skyddsregim och sätta den i verket, med syfte att säkerställa snabba och omfattande åtgärder för att lokalisera och återta försvunnet eller stulet kärnämne, för att lindra verkningarna av ra-

diologiska sabotage och för att förhindra och begränsa brott relaterade till kärnämne.

2 Nuläget

2.1 Internationell reglering

Frågor som gäller kärnenergi och kärnsäkerhet har i stor utsträckning reglerats internationellt. I brett perspektiv ingår här även ickespridningsavtalet för kärnvapen (Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons, NPT), kärnvapenstaternas enda multilaterala förbindelse om att främja målen om kärnvapennedrustning, liksom även de så kallade kontrollavtalen som anknyter till avtalet.

Den hittills enda multilaterala konvention som finns om fysisk kärnämnessäkerhet är konventionen om fysiskt skydd av kärnämne. IAEA har därutöver vidtagit konkreta åtgärder för att höja säkerheten för kärnämne; den har gjort upp en kärnsäkerhetsplan för åren 2006 – 2009 och inrättat en fond till stöd för kärnsäkerhet (Nuclear Security Fund). IAEA deltar i det arbete som görs i FN-kommittén mot terrorism (CTC, Counter Terrorism Committee) som är underställd säkerhetsrådet och har ett nära samarbete i säkerhets- och handelsrelaterade frågor med Världstullorganisationen. IAEA samarbetar även med Världspostunionen i ärenden som handlar om postförsändelsers säkerhet och med Interpol och Europol för att förhindra illegal handel med kärnämne. Efter terrorattackerna i september 2001 har IAEA också förnyat sina säkerhetsinstruktioner angående hanteringen av radioaktivt ämne (Code of Conduct on the Safety and Security of Radioactive Sources) och gjort upp ett handlingsprogram mot kärnterrorism (Action plan to combat nuclear terrorism).

Förutom konventionen om fysiskt skydd av kärnämne har det inom kärnenergiområdet också slutits andra multilaterala fördrag än sådana som särskilt bekämpar lagstridig verksamhet. Till dessa IAEA-säkerhetsavtal hör konventionen om kärnsäkerhet (FördrS

74/1996) och konventionen om säkerheten vid hantering av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall (FördrS 36/2001).

Finland har även ingått bilaterala överenskommelser om fredlig användning av kärnenergi och om informationsutbyte i fall av kärnolyckor. De innehåller också enstaka bestämmelser som gäller kärnämnessäkerhet. Överenskommelser av det här slaget har slutits med Amerikas förenta stater (FördrS 37/1992), med Australien (FördrS 1–2/1980), med Storbritannien och Nordirland (FördrS 15–16/1969), Kanada (FördrS 42–43/1976), Sverige (FördrS 40–41/1970, 20/1983, 28/1987), Tyskland (FördrS 35/1993) och Ryssland (FördrS 38–39/1969, 38/1996).

2.2 Regleringen avseende Europeiska atomenergiorganet

Europeiska atomenergigemenskapen (Euratom) är part i den ursprungliga konventionen om fysiskt skydd av kärnämne. Europeiska kommissionen framlade den 21 september 2006 ett förslag om att godkänna ändringen av konventionen på Euratoms vägnar. I behörighetsdeklarationen i rådets beslutsförslag konstateras det att artikel 7 i konventionen som tangerar det straffrättsliga området hör till gemenskapens behörighet. När Euratom tillträdde den ursprungliga konventionen blev emellertid artikel 7 utanför behörighetsdeklarationen. Frågan om gemenskapens behörighet började utredas under Finlands EU-ordförandeskap år 2006. Statsrådet har lämnat riksdagen en utredning med anledning av kommissionens ovan nämnda förslag till rådets beslut (E 107/2006 rd). Ekonomiutskottet har gett utlåtandet EkU 35/2006 rd i ärendet. Riksdagen har därutöver fått en kompletterande E-skrivelse angående behörighetsdeklarationen, även den har riksdagens ekonomiutskott gett ett utlåtande om (EkU 1/2007 rd). Utskottet bekräftade statsrådets ståndpunkt, enligt vilken artikel 7 i konventionen inte endast gäller frågor relaterade till det straffrättsliga området och att den delvis kan tolkas höra till Euratoms behörighet. Utskottet ansåg det därför befogat att ge en behörighetsdeklaration på det sätt som kommissionen föreslår och tillade att behörighetens

faktiska omfattning alltid måste bedömas separat i samband med eventuella förslag till författningar förknippade med artikeln. Eftersom artikel 7 även kan tolkas inbegripa reglering som hör till den nationella prövningsrätten förenade sig ekonomiutskottet med statsrådets ståndpunkt och ansåg att karaktären hos artikel 7 i konventionen måste förtydligas i rådets beslut eller i deklarationen i anslutning till beslutet. Utskottet ansåg att det av förtydligandet ska framgå att syftet med meddelandet om Euratoms behörighet inte är att utvidga gemenskapens nuvarande behörighet.

I sitt beslut av den 10 juli 2007 godkände rådet Euratoms tillträde till den ändrade konventionen och hänvisade till Europeiska gemenskapernas domstols avgörande 1/78 av den 14 november 1978, enligt vilken medlemsstaternas delaktighet i konventionen om fysiskt skydd av kärnämne är i överensstämmelse med bestämmelserna i Euratomfördraget endast om gemenskapen själv på samma sätt som medlemsstaterna är part i konventionen till de delar som ingår i dess behörighet. Domstolen har vidare bekräftat att begreppet säkerhetskontroll i Euratomfördraget är så täckande att där även ingår fysiskt skydd av kärnämne. Domstolen konstaterade i sitt avgörande 1/78 även att bestämmelserna om straffrättsligt förfarande och utlämning av förövare är förknippade med ärenden som hör till medlemsstaternas behörighet. I samband med att rådet den 10 juli 2007 gav behörighetsdeklarationen gav den ett uttalande där det bland annat konstateras att gemenskapens nuvarande behörighet inte på något sätt utvidgas och att det hör till medlemsstaternas behörighet att besluta om ett påföljds-system.

2.3 Nationell lagstiftning

I 7 § i kärnenergilagen (990/1987) föreskrivs det om skydds- och beredskapsarrangemang samt andra därmed jämförbara arrangemang. Enligt lagens 7 § är förutsättningen för användning av kärnenergi att skydds- och beredskapsarrangemangen samt övriga arrangemang för att begränsa kärn-

skador och skydda användningen av kärnenergi mot lagstridig verksamhet är tillräckliga. Vid sidan av 7 § i kärnenergilagen finns det grundläggande bestämmelser om skyddsarrangemang i statsrådets beslut om allmänna föreskrifter om skyddsarrangemang vid kärnkraftverk (396/1991). Kärnenergilagen revideras som bäst i syfte att beakta grundlagsaspekter och regeringen lämnade den 12 oktober 2007 en proposition till riksdagen med förslag till ändring av kärnenergilagen (RP 117/2007 rd). Förknippad med den ändring av kärnenergilagen som är under arbete är också en ändring av kärnenergiförordningen (161/1988), som har beretts av handels- och industriministeriet i samarbete med Strålsäkerhetscentralen. Strålsäkerhetscentralen har också berett förslag till statsrådets förordningar som innehåller nya kärnsäkerhetsbestämmelser. Till dessa hör statsrådets förordning om allmänna föreskrifter för skyddsarrangemang vid användning av kärnenergi, avsedd att ersätta statsrådets beslut om allmänna föreskrifter om skyddsarrangemang vid kärnkraftverk. I syfte att beakta grundlagsaspekter föreslås det att en del bestämmelser om skyddsarrangemang som har reglerats med statsrådets beslut ska lyftas upp till lagnivå. Det föreslås att en bestämmelse om användning av maktmedel vid skydd av kärnenergianvändning ska tas med i lagen. Med stöd av de bemyndigandebestämmelser i lagen som det föreslås att ska ändras, förnyas även statsrådets beslut om skyddsarrangemang så att regleringen i fortsättningen sker med förordning av statsrådet. Dessa ändringar i den nationella lagstiftningen som är under arbete är inte direkt förknippade med ikraftsättandet av konventionsändringen, men reformerna kan anses vara kongruenta med de grundläggande principer som ingår i den ändrade konventionen. Enligt principen om rättsliga ramar och rambestämmelser ska staten ansvara för att sådana etableras och vidmakthålls för reglering av skyddsarrangemangen.

Strålsäkerhetscentralen (STUK) upprätthåller detaljerade direktiv om säkerheten vid kärnkraftverk (YVL-direktiv) och uppdaterar dem vid behov. Ändringen av konventionen torde föranleda en del smärre ändringar i dem. Med stöd av 81 § i kärnenergilagen ut-

arbetar STUK förslag till statsrådets allmänna föreskrifter om säkerheten vid användning av kärnenergi och om skydds- och beredskapsarrangemang. STUK ska också öververka att skyddsarrangemangen är tillräckliga. Arrangemangen för räddningstjänsten och för skyddet av den allmänna ordningen och säkerheten hör till inrikesministeriets ansvarsområde. Inrikesministeriet har deltagit i beredningen av den nya kärnenergilagen och av förordningarna i anslutning till lagen. Transport av kärnämne regleras i lagen om transport av farliga ämnen (719/1994). Syftet med lagen är att förebygga och avvärja skador och risker som transport av farliga ämnen kan medföra för människor, miljön eller egendom.

Med avseende på finsk strafflag är det att observera att det i den ändrade konventionen definieras en del nya brott som varje fördragsslutande part ska straffbelägga i sin nationella lagstiftning. Bestämmelserna i det nya första stycket i artikel 7 har ändrats så att bland annat orsakande av skador på miljön har fogats till och också kärnsabotage har tagits med i brottsrekvisiten. Dessa gärningar är straffbara med stöd av flera olika punkter i strafflagen som det redogörs för närmare i detaljmotiveringen. Till största delen är gärningarna straffbara antingen enligt 34 kap. eller enligt 34 a kap. i strafflagen. I 34 kap. i strafflagen (39/1889) finns det föreskrifter om allmänfarliga brott som bland annat kan vara sabotage, äventyrande av andras hälsa till exempel genom användning av en strålkälla i strid med strålskyddslagen (592/1991), användning av ett kärnämne eller kärnavfall eller handlande i strid med kärnenergilagen vid användning av kärnenergi, eller kärnladdningsbrott. I 34 a kap. i strafflagen föreskrivs det om terroristbrott. I 34 a kap. 1 § behandlas brott som begås i terroristiskt syfte. Enligt paragrafen är flera gärningar som både har begåtts i terroristiskt syfte och som är ägnade att allvarligt skada en stat eller en internationell organisation straffbara. De gärningar som räknas upp i paragrafen handlar bland annat om olaga hot eller falskt alarm, uppsåtligt framkallande av skada, uppsåtligt sprängämnesbrott eller brott mot bestämmelserna om farliga föremål samt uppsåtlig grov miljöförstöring.

Allmänna bestämmelser om utlämning ingår i lagen om utlämning för brott (456/1970), härafter den allmänna utlämningslagen. Finland är också part i den europeiska konventionen om utlämning för brott (FördrS 32/1971). Enligt den allmänna utlämningslagen är ett av kriterierna för utlämning att det brott som utgör grund för begäran om utlämning är straffbart enligt finsk lagstiftning. Den allmänna utlämningslagen innehåller också förbud mot utlämning vid brott som kan anses vara militära eller politiska. En begäran om utlämning kan inte heller bifallas om det finns orsak att befara att den person som är föremål för begäran på grund av sin ras, nationalitet, religion, politiska uppfattning, delaktighet i en samhällelig grupp eller på grund av politiska omständigheter kan bli utsatt för hot mot sitt liv eller sin frihet eller för annan förföljelse.

2.4 Bedömning av nuläget

Processen kring ändringen av konventionen inleddes på initiativ av IAEA. Den expertgrupp som organet hade sammankallat år 1999 konstaterade i sin bedömning från år 2001 att skyddsarrangemangen kring kärnämne behöver förbättras i hela världen och gav rekommendationer om flera brister som kunde rättas till. Gruppen rekommenderade bland annat att de nationella säkerhetsarrangemangen skulle förbättras, att IAEA:s egna program skulle systematiseras och verkställas effektivare än tidigare och att konventionen om fysiskt skydd av kärnämne (Convention on the Physical Protection of Nuclear Material, CPPNM) skulle stärkas. Expertgruppen ansåg att behovet av ändringar i konventionen gällde en breddning av tillämpningsområdet till att omfatta även inhemsk användning, lagring och transport av kärnämne och inkluderande av kärnsabotage i brottsrekvisiten. Arbetsgruppen betonade också att utgångspunkten för ändringsarbetet borde fokusera på det nationella ansvaret, skyddet av konfidentiell information och på betydelsen av definitioner och principer. Ändringarna i konventionen följer expertarbetsgruppens rekommendationer och utgör ett element i nätverket av antiterroristiska åtgärder.

Den finska lagstiftningen och ett eventuellt behov av ändringar där behandlas noggrant i detaljmotiveringens avsnitt om konventionsändringens innehåll och förhållande till lagstiftningen i Finland. Ikraftsättandet av ändringen kräver inte ändringar i kärnenergilagstiftningen.

Den ändringsprocess som är under arbete angående kärnenergilagen är alltså i princip inte förknippad med ikraftsättandet av CPPNM-ändringen utan åtgärderna kring ikraftsättandet har främst att göra med statsrådets nuvarande beslut om skyddsarrangemang och med YVL-direktiven. Bestämmelserna i strafflagen och i den allmänna utlämningslagen uppfyller de förpliktelser som konventionsändringen ställer.

3 Målsättning och de viktigaste förslagen

Med propositionen föreslås riksdagen godkänna den ändring av konventionen som antogs år 2005. Syftet med de nya bestämmelserna är att undvika farliga situationer som olaga handel med, tagande i besittning och användning av kärnämne kan medföra, att förhindra och avvärja brott förknippade med kärnämne och kärnanläggningar samt att i hela världen stärka skyddsarrangemangen kring kärnämne och kärnanläggningar som används för fredliga ändamål. Ett mål är också att främja samarbetet mellan parterna i dessa frågor.

Propositionen innehåller ett förslag till så kallad blankettlag, med vilken de bestämmelser i konventionsändringen som hör till området för lagstiftningen sätts i kraft.

Konventionsändringen gäller breddning av tillämpningsområdet till att omfatta kärnanläggningar och inhemsk användning, lagring och transport av kärnämne, inkluderande av kärnsabotage i brottsrekvisiten, avgränsning av tillämpningsområdet gentemot militär verksamhet och internationell humanitär rätt och inbegripande i konventionen av vissa definitioner och grundläggande principer om den skyddsregim som skall sättas i verket. De nationella lagbestämmelserna i Finland om skyddsarrangemang av kärnämne uppfyller den ändrade konventionens krav. I praktiken

är det STUK som övervakar att skyddsarrangemangena är tillräckliga.

4 Propositionens konsekvenser

Propositionen har inga konsekvenser med avseende på organisation eller personal och inte heller för myndigheternas verksamhet. Den medför inte heller märkbara ekonomiska konsekvenser eller konsekvenser för företagen.

En allmän målsättning med ändringarna i konventionen har varit att modernisera den, i syfte att bättre kunna reagera på nya slag av hot och för att få till stånd en högre säkerhetsnivå i kärnfrågor genom att bekämpa, förhindra och också straffa dem som gör sig skyldiga till stöld av kärnämne, till sabotage eller rentav terrordåd med kärnämne. Även om lagstiftningen i Finland motsvarar konventionens bestämmelser, blir den internationella säkerhetsnivån bättre och enhetligare genom ändringarna i konventionen och det internationella samarbetet för att avvärja hot effektivare, och den vägen förväntas även säkerheten i Finland stärkas.

Genom konventionsändringen läggs orsakande av skador på miljön till de brott som varje konventionsstat ska straffbelägga i sin nationella lagstiftning. Även om strafflagstiftningen i Finland i princip redan täcker denna förpliktelse är konventionsändringen ägnad att förtydliga läget internationellt och på det sättet inverka positivt på skyddet av miljön.

5 Ärendet beredning

5.1 De internationella förhandlingarna

IAEA:s generaldirektör tillsatte i november 1999 en expertgrupp med uppgift att utreda behovet av ändringar i konventionen. Utifrån gruppens rapport kallade generaldirektören den 9 september 2001 samman en grupp juridiska och tekniska experter för att bereda ändringen (Group of Legal and Technical Experts to Prepare a Draft Amendment to the Convention on Physical Protection of Nuclear Material). Terrorattackerna i Förenta staterna den 11 september 2001 gav fart åt behandlingen av ändringarna. Den juridiska och

tekniska expertgruppen sammanträdde i Wien inalles sex gånger mellan december 2001 och mars 2003 och i arbetet deltog delegationer från 46 olika länder.

På österrikiskt initiativ, som bland andra Finland anslöt sig till, lade generaldirektören för IAEA i juli 2004 fram ett förslag om en mellanstatlig diplomatkonferens för att ändra konventionen. Ändringen antogs med konsensus på konferensen i Wien den 8 juli 2005. Frågor som väckte mycket uppmärksamhet och krävde mycket diskussioner under förhandlingarna gällde främst konventionens tillämpningsområde, inkluderandet av miljöskador i brottsrekvisiten, utlämnandet av brottsförövare och straffbarhetsaspekten. I konferensen deltog 88 av de 112 stater som då var parter i konventionen. För att konferensen skulle vara beslutför krävdes det att minst två tredjedelar av samtliga parter skulle delta och för att ändringen av konventionen ska träda ikraft är kravet likaså att två tredjedelar av parterna ratificerar, godtar eller godkänner den.

5.2 Beredningen av propositionen i Finland

Finland deltog i beredningen av konventionen i gruppen av juridiska och tekniska experter och i godkännandet av konventionsändringen under diplomatkonferensen i Wien den 4–8 juni 2005. Utrikesministeriet bad efter konferensen om utlåtanden angående ändringen av konventionen av handels- och industriministeriet, justitieministeriet, miljöministeriet, inrikesministeriet, försvarsministeriet, kommunikationsministeriet och av Strålsäkerhetscentralen. Utlåtandena var positiva till ett godkännande av konventionsändringen. Utifrån observationerna i utlåtandena kräver ändringen av konventionen på de flesta förvaltningsområden inga åtgärder. Enligt Strålsäkerhetscentralens bedömning medför ändringen likväl en del smärre ändringar i de YVL-direktiv om kärnsäkerhet som centralen ger ut.

Regeringens proposition har beretts i utrikesministeriet i samarbete med handels- och industriministeriet (sedermera arbets- och näringsministeriet). Utkastet till proposition har varit på remiss i arbets- och näringsmini-

steriet, justitieministeriet, miljöministeriet, inrikesministeriet, social- och hälsovårdsministeriet, försvarsministeriet, kommunikationsministeriet och hos Strålsäkerhetscentralen. Utlåtandena har beaktats i den slutliga bearbetningen av regeringspropositionen.

6 Övrigt som påverkar propositionen

En ändring av kärnenergilagen (990/1987) utarbetas som bäst. Lagen revideras i syfte att beakta grundlagsaspekter. Den 12 oktober 2007 lämnade regeringen en proposition till riksdagen med förslag till ändring av kärnenergilagen (RP 117/2007 rd) och den innehåller förslag som är förknippade med bestämmelserna om skydds- och beredskapsarrangemang. Förslagen ingår i ett nytt kapitel 2 a, där det föreslås att det ska tas med sådana grundprinciper för och grundläggande krav på säkerheten vid användning av kärnenergi som hittills med stöd av lag har ingått i statsrådets beslut. Det nya kapitlet 2 a ska komplettera 7 § i kärnenergilagen, enligt vilken förutsättningen för användning av kärnenergi är att skydds- och beredskapsarrangemangen samt övriga arrangemang för att begränsa kärnskador och skydda användningen av kärnenergi mot lagstridig verksamhet är tillräckliga. Hittills finns det vid sidan av 7 § i kärnenergilagen grundläggande bestämmelser om skyddsarrangemang i statsrådets beslut om allmänna föreskrifter om

skyddsarrangemang vid kärnkraftverk (SRb 396/1991). I samband med ändringen av kärnenergilagen ska detta beslut ersättas med statsrådets förordning och tillämpningsområdet för skyddsarrangemangen vid kärnkraftverk som avses i beslutet breddas till att omfatta skyddsarrangemangen vid användning av kärnenergi mera generellt och inkludera också andra kärnanläggningar än kärnkraftverk samt transport av kärnämne.

Bestämmelserna om verkställandet av skyddsarrangemangen i det föreslagna kapitlet 2 a i kärnenergilagen är i överensstämmelse med Finlands internationella konventionsförpliktelser. I ändringen av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne räknas det i den nya artikeln 2 a upp grundläggande principer om skyddsarrangemang som de fördragsslutande parterna när det är rimligt och möjligt ska tillämpa. De nya grundläggande principerna i konventionen kan anses bli till största delen och tillräckligt genomförda med det nya kapitlet 2 a i kärnenergilagen. Exempelvis de grundläggande principerna om säkerhetskultur, försvar på djupet och beredskapsplaner är kongruenta med de principer i 2 a kap. i den nya kärnenergilagen som gäller kravet på en kontinuerlig förbättring av säkerheten (ledande principer, 7 a § i kärnenergilagen), en vertikal säkerhetsprincip, säkerhetskultur och kvalitetshantering samt skyddsarrangemang och beredskapsplaner grundade på hotbilda-
bedömningar.

DETALJMOTIVERING

1 Konventionsändringens innehåll och förhållande till lagstiftningen i Finland

I ändringen av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne föreslås följande punkter fogas till eller ändras:

Punkt 1. I denna punkt ändras konventionens namn. Den nya rubriken för konventionen är Konvention om fysiskt skydd av kärnämne och kärnanläggningar. Tidigare nämndes endast det fysiska skyddet av kärnämne i rubriken.

Punkt 2. Konventionens inledande avsnitt ersätts med ett nytt. Inledningen har precisrats och där har bland annat lagts till hänvisningar till ändamålen och grundsatserna i Förenta Nationernas stadga och särskilt till förbudet i artikel 2.4 i stadgan mot hot om eller bruk av maktmedel, till förklaringen om åtgärder för att undanröja internationell terrorism och till internationellt uppgjorda rekommendationer om skyddsarrangemang.

Punkt 3. Till artikel 1 i konventionen fogas efter stycke c två nya stycken d och e. I stycke d definieras begreppet "kärnanläggning". Med det avses en anläggning, där kärnämne produceras, behandlas, används, hanteras, lagras eller slutförvaras. Till en anläggning räknas även tillhörande byggnader och utrustning. En anläggning är emellertid en kärnanläggning i konventionens mening endast om skador på den eller störningar i dess funktion kan leda till betydande utsläpp av strålning eller radioaktivt ämne. Enligt 3 § 5 mom. i kärnenergilagen avses med kärnanläggning anläggningar för utvinning av kärnenergi, forskningsreaktorer medräknade, anläggningar för slutlig förvaring av kärnavfall i stor skala samt anläggningar som brukas för tillverkning, produktion, användning, behandling eller lagring av kärnämne eller kärnavfall i stor skala. Kärnenergilagens och konventionens definitioner står likväl inte i konflikt med varandra, även om de till sin formulering skiljer sig åt. Kärnenergilagens kriterium om storskalig verksamhet motsvarar sakligt sett konventionens avgränsning till situationer som kan leda till betydande utsläpp av strålning eller radioaktivt ämne. På

denna grund är det inte nödvändigt att ändra definitionen i kärnenergilagen, eftersom definitionerna i nationell lagstiftning inte nödvändigtvis behöver vara exakt desamma som i internationella fördrag och eftersom konventionens definition till väsentliga delar motsvarar definitionen i kärnenergilagen.

Det bör även observeras att gruvor och anriktningsverk, eller anläggningar för lagring av kärnavfall från dessa, inte är kärnanläggningar enligt kärnenergilagen. Vad malmerna beträffar är detta inget problem, eftersom de enligt artikel 1 inte hör till konventionens tillämpningsområde. Vad däremot malmanriktningsverk beträffar är läget inte lika entydigt. Gruv- och anriktningsverksamhet kräver nämligen tillstånd i enlighet med kärnenergilagen. I tillståndsansökan krävs det inga särskilda redogörelser för skyddsarrangemangen, men där finns en punkt om andra utredningar som myndigheten kräver. Här kan man kräva en redogörelse över frågor kring skyddsarrangemangen och det kan inkluderas i tillståndsvillkoren att erforderliga krav måste uppfyllas. Enligt Strålskyddscentralen kan dessa krav grunda sig på kärnenergilagens kommande 2 a kap. 7 § 1, där det sägs att skyddsarrangemangen vid användningen av kärnenergi ska basera sig på hotbilder som riktar sig mot användningen av kärnenergi och på analyser av skyddsbehovet. Det är vidare att märka att konventionens definition på en kärnanläggning i princip även täcker anläggningar, där kärnämne slutförvaras. Detta gäller särskilt medan slutförvaringsanläggningarna är i bruk. Eftersom det från till slutna slutförvaringsanläggningar inte kan komma betydande utsläpp av strålning eller radioaktivt ämne på det sätt som avses i konventionen, ska konventionen inte tillämpas på dessa anläggningar efter att de har tillslutits.

Det andra stycket som ska fogas till artikel 1 i konventionen är det nya stycket e. Där definieras begreppet "sabotage" för att säkerställa vederbörliga skyddsarrangemang, inte för att beskriva ett brottsrekvisit. Med sabotage avses en uppsåtlig handling, riktad mot en kärnanläggning eller mot kärnämne under användning, lagring eller transport, som di-

rekt eller indirekt kan riskera hälsa och säkerhet hos personalen, allmänheten eller miljön genom att utsätta dem för strålning eller utsläpp av radioaktivt ämne. Således spelar definitionen av sabotage inte någon roll för tolkningen av det nya stycket e i artikel 7.1 i den ändrade konventionen. Enligt det ska en gärning som är riktad mot en kärnanläggning eller som stör en kärnanläggnings funktion, och som begås på ett sätt som är betecknande för sabotage, straffbeläggas.

Punkt 4. Till konventionen fogas efter artikel 1 en ny artikel 1 a, där konventionens syfte definieras. Det första målet är att i hela världen åstadkomma effektiva skyddsarrangemang kring kärnämne och kärnanläggningar som används för fredliga ändamål. Det andra målet är att vidmakthålla detta skydd och att i hela världen förebygga och bekämpa brott som är förknippade med sådana ämnen och anläggningar. För det tredje är avsikten att underlätta samarbetet mellan de fördragsslutande parterna för att nå dessa mål.

Punkt 5. Artikel 2 i konventionen ersätts med ny text. I artikeln definieras konventionens tillämpningsområde. Genom ändringen av artikeln inkluderas bestämmelser om ansvaret för den statsinterna regim avseende skyddsarrangemang som regleras i stycke 2 i artikeln. Det har också fogats bestämmelser till artikeln om förhållandet mellan konventionens förpliktelser och andra förpliktelser som grundar sig på folkrätten och på humanitär rätt.

Enligt stycke 1 i den ändrade artikeln 2 ska konventionen tillämpas på användning, lagring och transport av kärnämne för fredliga ändamål. Den ska också tillämpas på kärnanläggningar som används för fredliga ändamål. Artiklarna 3 och 4 samt stycke 4 i artikel 5 i konventionen är likväl tillämpliga på sådant kärnämne endast under internationella kärntransporter. Dessa punkter i konventionen handlar just om utförsel, införsel, lufttransport och annan internationell transport av kärnämne.

I Finlands nationella lagstiftning finns det föreskrifter om exportkontroll av kärnämne och andra produkter och nyttigheter inom kärnområdet, om tillståndsförfarandet vid export och om importövervakning. Införsel i

och utförsel från Finland av kärnavfall är enligt kärnenergilagen i regel förbjuden. Kärnämnestransporter hör däremot till området för de internationella fördrag som inom varje transportform reglerar transporten av farliga ämnen. De är den europeiska överenskomsten om internationell transport av farligt gods på väg (FördrS 23/1979), bestämmelserna om internationella järnvägstransporter av farligt gods som ingår i bihang C till konventionen om internationell järnvägstrafik (FördrS 52/2006), i sjötrafik bestämmelserna i SOLAS-konventionen (FördrS 11/1981) om transport av farliga ämnen som styckegods på fartyg och om transport av bestrålat kärnbränsle, plutonium och vissa former av radioaktivt avfall som styckegods på fartyg samt i lufttrafik Internationella civila luftfartsorganisationens tekniska bestämmelser i konventionen angående internationell civil luftfart (FördrS 11/1949). Finlands nationella lagstiftning om transport av farliga ämnen är i kongruens med de tidigare nämnda internationella förpliktelserna. Transport av farliga ämnen på väg, på järnväg, i lufttrafik och som styckegods i sjötrafik regleras i lagen om transport av farliga ämnen (719/1994 med ändringar) inklusive författningar på lägre nivå. Dessa bestämmelser grundar sig på EU-direktiv (94/55/EG och 96/49/EG) och internationella avtal och bestämmelser inom transportbranschen (ADR, RID, IMDG-kod och ICAO-TI).

Enligt stycke 2 ligger ansvaret för att en fördragsslutande part etablerar, genomför och vidmakthåller en intern regim för skyddsarrangemangen helt hos denna part.

Enligt stycke 3 kan endast de åtaganden en part uttryckligen gör i konventionen inverka på statens suveräna rättigheter. Inga andra bestämmelser i konventionen ska tolkas ha sådan verkan. Utifrån konventionen kan således inga andra begränsningar härledas än de åtaganden som där ingår och särskilt nämns.

Enligt stycke 4 a ska inga bestämmelser i konventionen inverka på parternas andra rättigheter, skyldigheter eller ansvar enligt folkrätten, särskilt enligt ändamålen och grundsatserna i Förenta Nationernas stadga och enligt internationell humanitär rätt.

I stycke 4 b föreskrivs det att konventionen inte är tillämplig på sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt som regleras av internationell humanitär rätt, med den innebörd dessa termer har i sådan rätt. Konventionen är inte heller tillämplig på den verksamhet som utövas av en stats försvarsmakt när den fullgör sina officiella uppgifter, i den mån verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler.

Enligt stycke 4 c ska inga bestämmelser i konventionen tolkas som laga tillstånd att använda maktmedel eller hota med maktmedel mot kärnämne eller kärnanläggningar som används för fredliga ändamål. Enligt stycke 4 d ska inte heller någon bestämmelse i konventionen rättfärdiga eller legitimera annars olagliga handlingar eller utesluta lagföring enligt annan lagstiftning.

Enligt stycke 5 i den ändrade artikeln 2 är konventionen inte tillämplig på kärnämne som används eller förvaras för militär användning och inte heller på kärnanläggningar som innehåller sådant ämne.

Punkt 6. Till konventionen fogas efter artikel 2 en ny artikel 2 a. Den nya artikeln handlar om en regim för skyddsarrangemangen kring kärnämne och vid kärnanläggningar, om etablering och genomförande av regimen samt om grundprinciperna för den.

Enligt stycke 1 i den nya artikeln 2 a ska konventionsparterna etablera, genomföra och vidmakthålla en lämplig regim för skyddsarrangemang. Regimen ska tillämpas på kärnämne och kärnanläggningar inom respektive parts jurisdiktion. Här räknas sedan skyddsregimens mål upp. Till målen hör att förhindra att kärnämne som används, lagras eller transporteras blir stulet eller på annat lagstridigt sätt taget i besittning samt att säkerställa att snabba och vittomfattande åtgärder vidtas för att lokalisera och vid behov återta försvunnet eller stulet kärnämne. Om ämnet befinner sig utanför partens territorium, ska den förfara i enlighet med artikel 5. Till målen hör vidare att skydda kärnämne och kärnanläggningar mot sabotage och att lindra eller minimera de radiologiska konsekvenserna av sabotage.

I stycke 2 i den nya artikeln 2 a föreskrivs det närmare om de åtgärder parterna ska vidta. För det första ska de etablera och vid-

makthålla rättsliga ramar och rambestämmelser som reglerar skyddsarrangemangen. För det andra ska de upprätta eller utse en eller flera behöriga myndigheter att ansvara för att dessa ramar och rambestämmelser genomförs. För det tredje ska de vidta andra lämpliga åtgärder som skyddsarrangemangen kring kärnämne och kärnanläggningar kräver.

I Finland regleras skyddsarrangemangen vid användning av kärnenergi i kärnenergilagen. I lagens 7 § förutsätts det att arrangemangen för att skydda användningen av kärnenergi mot lagstridig verksamhet är tillräckliga. Enligt statsrådets beslut om allmänna föreskrifter om skyddsarrangemang vid kärnkraftverk ska Strålskyddscentralen ge detaljerade föreskrifter om arrangemangen. Kärnämne är radioaktivt och vid transport av radioaktivt ämne ska lagen om transport av farliga ämnen följas.

I stycke 3 räknas de grundläggande principer upp som de fördragsslutande parterna när det är rimligt och möjligt ska tillämpa i verkställandet av förpliktelserna i stycke 1 och 2. Denna flexibla formulering ska dock inte inskränka på andra bestämmelser i konventionen. Det finns tolv grundläggande principer och dit hör bland annat principer om statens ansvar, en princip om tillståndshavarens ansvar samt principer om säkerhetskultur, kvalitetssäkring och beredskapsplaner. De grundläggande principerna är till sin rättsliga karaktär inte lika strikt förpliktande som de andra bestämmelserna i konventionen. Det har varit de fördragsslutande parternas avsikt att ta med de grundläggande principerna om skyddsarrangemang konventionen på ett tillräckligt förpliktande sätt, men så att där ändå ingår en viss flexibilitet. Formuleringen av hur principerna ska följas har getts den förpliktande formen ska ("shall"), men i tillämpningen kan prövningsrätt användas så att de tillämpas när det är rimligt och möjligt.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP A: Statens ansvar. Ansvaret för att det inom en stat etableras, genomförs och vidmakthålls en regim för skyddsarrangemangen ligger helt hos ifrågavarande stat.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP B: Ansvaret under internationell transport. En stats ansvar för att skyddsarrangemangen kring kärnämne är tillräckliga sträcker sig till in-

ternationella transporter, fram till dess att ansvaret i tillämpliga fall och i föreskrivna former har överförts på en annan stat.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP C: *Rättsliga ramar och rambestämmelser.* Staten ansvarar för att det etableras och vidmakthålls rättsliga ramar och rambestämmelser som reglerar skyddsarrangemangen. Där ska det ställas fast vilka krav som kan ställas på skyddet och där ska ingå ett system för utvärdering och licensering eller någon annan form av tillståndsförfarande. Där ska också ingå ett system för kontroll av kärnanläggningar och transporter, så att det går att konstatera att de krav och villkor som ställs i licensen eller i något annat tillståndsdokument uppfylls och att det också går att sätta dessa krav och villkor i verket, medräknat effektiva påföljder.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP D: *Behörig myndighet.* Staten ska upprätta eller utse en behörig myndighet att ansvara för att de rättsliga ramarna och rambestämmelserna genomförs. Den ska ha de befogenheter, den behörighet samt de finansiella och personella resurser den behöver för att kunna uppfylla sitt uppdrag. Staten ska vidta åtgärder för att säkerställa att den behöriga statliga myndigheten och dess funktioner de facto är oberoende av funktionerna hos andra organ som ansvarar för främjande eller användning av kärnenergi.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP E: *Tillståndshavarens ansvar.* Ansvarsfördelningen vid genomförandet av de olika aspekterna av skyddsarrangemangen i en stat måste fastställas klart. Staten måste se till att huvudansvaret för genomförandet av skyddsarrangemangen kring kärnämne eller kärnanläggningar ligger hos respektive innehavare av licens eller annat tillståndsdokument (såsom operatör eller befraktare).

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP F: *Säkerhetskulturen.* Alla organisationer som medverkar i genomförandet av skyddsarrangemang måste ge säkerhetskulturen, dess utveckling och vidmakthållande den prioritet som är nödvändig för att de ska kunna verkställas effektivt i hela organisationen.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP G: *Hot.* Statens skyddsarrangemang måste utgå från dess bedömning av de aktuella hotbilderna.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP H: *Nivåbedömning.* Kraven på skyddsarrangemangen måste utgå från en nivåbedömning där man beaktar den aktuella hotbilden, kärnämnets relativa attraktionskraft och karaktär samt de potentiella konsekvenserna av otillåten omplacering av kärnämne eller av sabotage mot kärnämne eller kärnanläggningar.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP I: *För-svar på djupet.* Statens krav på skyddsarrangemangen ska utgå från en modell där motparten för att nå sitt mål måste överbrygga eller passera skydd som byggts upp på olika nivåer med olika metoder (strukturellt eller annat tekniskt skydd, skydd för personalen och organisationen).

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP J: *Kvalitetssäkring.* En kvalitetssäkringspolitik och program för kvalitetssäkring måste utarbetas och genomföras för att skapa tillit till att de specifika krav som ställs på alla aktiviteter som är av betydelse för skyddsarrangemangen blir uppfyllda.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP K: *Beredskapsplaner.* Alla berörda tillståndshavare och myndigheter ska göra upp en beredskapsplan (katastrofplan) för fall av otillåten omplacering av kärnämne eller sabotage mot kärnämne eller kärnanläggningar, eller försök till sådana handlingar och de ska också tillämpa denna plan på lämpligt sätt.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP L: *Konfidentialitet.* Staten ska fastställa krav för att skydda konfidentialiteten hos upplysningar som kan riskera skyddsarrangemangen kring kärnämne eller kärnanläggningar om de röjs utan tillstånd.

Enligt stycke 4 a ska bestämmelserna i artikeln inte tillämpas på kärnämne som en fördragsslutande part med skäl anser att inte ska behöva underställas den regim för skyddsarrangemang som avses i stycke 1, taget såväl i betraktande ämnets karaktär, mängd och relativa attraktionskraft samt potentiella radiologiska och andra konsekvenser förknippade med otillåtna handlingar riktade mot det som bedömningen av den aktuella hotbilden i förhållande till ämnet. Enligt stycke 4 b ska sådant kärnämne skyddas i enlighet med omdömesgill hanteringspraxis.

Punkt 7. Artikel 5 i konventionen ersätts med ny text. Den ändrade artikeln handlar

om det internationella samarbetet inom konventionens tillämpningsområde. Bestämmelserna i artikeln har preciserats och det har lagts till anvisningar om förfarandet vid sabotage eller hot om sabotage. Till artikeln har det också fogats en bestämmelse om möjligheten till internationellt samarbete även när det gäller inhemsk användning, lagring eller transport av kärnämne. Den tidigare texten gällde endast internationella situationer.

Enligt stycke 1 i den nya artikel 5 ska de fördragsslutande parterna utse och antingen direkt eller genom Internationella atomenergiorganet meddela varandra sina respektive kontaktorgan i ärenden som hör till konventionens tillämpningsområde. Kontaktorganet i Finland är Strålskyddscentralen.

Stycke 2 handlar om situationer, där kärnämne har stulits, rånats eller annars lagstridigt tillgripits eller där det finns ett trovärdigt hot om sådant. Då ska konventionsparterna i överensstämmelse med sin nationella lagstiftning i största möjliga utsträckning samarbeta med och bistå dem som begär det, med syfte att återta och skydda ämnet.

I styckets punkter a och b definieras samarbetets innehåll mera i detalj. För det första ska parterna enligt punkt a vidta lämpliga åtgärder för att så snart som möjligt underrätta andra stater den anser vara berörda om varje stöld, rån eller annat olagligt tillgrepp av kärnämne. Detsamma gäller trovärdiga hot om sådant. Vid behov ska även Internationella atomenergiorganet och andra relevanta internationella organisationer underrättas om sådana åtgärder. För det andra ska vederbörande parter enligt punkt b vid underrättelser enligt punkt a vid behov utbyta upplysningar med varandra, Internationella atomenergiorganet och andra relevanta internationella organisationer. Syftet är då att skydda hotat kärnämne, att fastställa att transportbehållaren ifråga är orörd eller att återta lagstridigt tillgripet kärnämne. Vid sidan av informationsutbytet ska parterna samordna sina ansträngningar genom diplomatiska och andra kanaler de kommit överens om, vid behov ge bistånd och säkerställa att kärnämne som tillgripits eller som saknas till följd av sådana händelser återtas. De berörda parterna ska bestämma hur det samarbete som avses i stycke 2 ska ske.

Stycke 3 handlar om sabotage eller hot om sabotage mot kärnämne eller en kärnanläggning. Parterna ska i största möjliga utsträckning, i överensstämmelse med sin nationella lagstiftning och med iakttagande av relevanta förpliktelser enligt internationell rätt, samarbeta på följande sätt:

Enligt punkt a i detta stycke ska en part som är medveten om ett befintligt, trovärdigt hot om sabotage mot kärnämne eller en kärnanläggning i en annan stat, besluta om relevanta åtgärder för att så snart som möjligt underrätta den berörda staten. Vid behov ska även IAEA och andra relevanta internationella organisationer underrättas om hotet i syfte att förhindra sabotaget.

I punkt b i förskrivs det sedan om sabotage som redan har utförts. Om kärnämne eller en kärnanläggning redan har saboterats på en parts territorium och om detta enligt partens uppfattning kan medföra radiologiska konsekvenser för andra stater, ska den så snart som möjligt underrätta den eller de stater som kan orsakas radiologiska konsekvenser. Vid behov ska parten även underrätta IAEA och andra relevanta internationella organisationer, för att minimera eller lindra de radiologiska konsekvenserna av sabotaget. Under rättelseplikten inverkar inte på en stats andra förpliktelser utifrån internationell rätt.

Om en part begär bistånd i sådana fall som avses i punkt a och b, ska varje part som mottagit en begäran enligt punkt c genast besluta huruvida biståndet kan bifallas och på vilka villkor det kan ske. Parten ska meddela sitt beslut antingen direkt till den anmodande parten eller med förmedling av IAEA.

I punkt d föreskrivs det att samarbetet i enlighet med punkterna a–c ska samordnas genom diplomatiska eller andra överenskomna kanaler. De berörda parterna ska bilateralt eller multilateralt bestämma med vilka medel detta samarbete ska genomföras. Meningen är att bistånd och underrättelse om sabotage i Finland i det stora hela ska ske enligt samma principer som tillämpas vid olyckor, dvs. utifrån internationella regleringar, särskilt de fördrag samt bi- och multilaterala överenskommelser som upprättats inom ramen för IAEA. Inom ramen för IAEA finns till exempel konventionen om tidig information vid en kärnenergiolycka (FördrS 98/1986, Con-

vention on Early Notification of a Nuclear Accident) och konventionen om bistånd i händelse av en kärnenergiolycka eller ett radioaktivt nödläge (FördrS 82–83/1990, Convention on Assistance in the Case of a Nuclear Accident or Radiological Emergency). Vad infrastrukturen beträffar har STUK full beredskap, inklusive jour dygnet runt, att reagera på alla inkommande meddelanden och att vid behov inleda åtgärder för nationell beredskap. De behöriga myndigheterna är av den åsikten att STUK har de bästa förutsättningarna att fungera som internationell kontakt, oavsett om det gäller en brottsrelaterad situation eller inte. De behöriga myndigheterna ska på förhand komma överens om de bästa förfaringssätten vid olika typer av situationer.

Stycke 4 i den ändrade artikeln 5 handlar om vägledning för hur system för skyddsarrangemang kring kärnämne i internationell transport kunde utformas, upprätthållas och förbättras. För att få sådan vägledning ska konventionsparterna vid behov samarbeta och samråda med varandra. Det kan de göra antingen direkt eller genom Internationella atomenergiorganet och andra relevanta internationella organisationer.

Enligt stycke 5 gäller detsamma även möjligheten att få vägledning om hur de nationella systemen för skyddsarrangemang av kärnämne som används, lagras eller transporteras inom landet och för skydd av kärnanläggningar kan utformas, upprätthållas och förbättras.

Punkt 8. Artikel 6 i konventionen ersätts med ny text. I den ändrade artikeln preciseras bestämmelserna om hanteringen av upplysningar som lämnas och mottas med stöd av konventionen. Enligt stycke 1 ska de fördragsslutande parterna vidta åtgärder som är förenliga med deras nationella lagstiftning för att skydda den konfidentiella karaktären hos sådana upplysningar som de i kraft av bestämmelserna i konventionen erhåller i förtroende från en annan part eller genom att delta i en verksamhet som bedrivs för att uppfylla konventionen. En ny bestämmelse är att en part som har mottagit konfidentiella upplysningar av en annan part endast får lämna ut dem till en tredje part med den partens samtycke som har lämnat upplysningen.

I stycke 2 i den ändrade artikeln 6 föreskrivs det om hurdana upplysningar parterna med stöd av konventionen inte är skyldiga att lämna ut. Det gäller upplysningar som de enligt sin nationella rätt inte har rätt att lämna ut eller som skulle riskera den berörda statens säkerhet eller skyddsarrangemangen kring kärnämne eller vid kärnanläggningar.

I Finland har det lagstiftats om myndigheternas åtgärder för att genomföra internationella förpliktelser som gäller informationssäkerhet (588/2004). Enligt 2 § 2 mom. i lagen avses med särskilt känsligt informationsmaterial sådana sekretessbelagda handlingar och material samt sådan information som kan fås ur dem samt sådana handlingar och material som producerats utifrån dessa handlingar och material samt denna information och som har säkerhetsklassificerats enligt en internationell förpliktelse som gäller informationssäkerhet. I regeringens proposition med förslag till lag om internationella förpliktelser om informationssäkerhet (RP 66/2004) konstateras det att lagen ska tillämpas på sekretessbelagda handlingar och informationsmaterial som har tillställts en finsk myndighet, då avsändaren i enlighet med en internationell överenskommelse som är bindande för Finland eller någon annan förpliktelse har försett försändelsen med en säkerhetsklassificering. Särskilt känsligt informationsmaterial är sålunda handlingar som har tillställts en finsk myndighet samt information som ingår i dessa handlingar som den ena fördragsslutande parten har säkerhetsklassificerat i enlighet med överenskommelsen. Detsamma gäller sekretessbelagt material varmed avses anordningar och andra föremål som, om de undersöks, avslöjar eller kan avslöja sekretessbelagda omständigheter, t.ex. information som äventyrar försvaret eller säkerheten. Särskilt känsligt informationsmaterial är enligt definitionen också sådana av en finsk myndighet upprättade handlingar som innehåller säkerhetsklassificerad information som en annan fördragsslutande part har sänt till Finland och likaså handlingar och material som har producerats inom ramen för särskilt känsligt informationsmaterial. I praktiken kunde det till exempel vara fråga om det mest kritiska informationsmaterialet vid skyddet av en kärnanläggning, som skulle riskera syftet med

skyddsarrangemangen vid anläggningen om det skulle hamna i händer som planerar lagstridig verksamhet.

Punkt 9. Artikel 7 stycke 1 i konventionen ersätts med ny text. I stycket definieras de brott som varje konventionspart ska straffbelägga i sin nationella lagstiftning. Styckets bestämmelser har såtillvida ändrats att det till punkterna a, e och g.i har fogats en bestämmelse om skada på miljön. Punkterna d och e har också fogats till stycket. De gärningar som definieras i stycket ska vara uppsåtliga.

Enligt stycke 1 a i den ändrade artikeln 7 ska en gärning som innebär mottagande, innehav, användning, överföring, förändring, förstöring eller spridning av kärnämne utan lagligt tillstånd straffbeläggas. Villkoret för straffbarhet är att verksamheten vållar eller är ägnad att vålla död eller allvarlig skada på person, avsevärd skada på egendom eller på miljön.

Gärningen som avses i punkt a är straffbar främst med stöd av 1, 4, 5, 7 och 8 § i strafflagens 34 kap. om allmänfarliga brott, varvid kriteriet är att den åtminstone i någon mån ska medföra fara för människor eller egendom. Även bestämmelserna i strafflagens 21 kapitel om liv och hälsa eller bestämmelserna om skadegörelse eller grov skadegörelse (35 kap. 1 och 2 § i strafflagen) kan komma i fråga. Vid miljöskador kan även 48 kap. 1–4 § i strafflagen bli aktuell. Om gärningen är förknippad med terroristiskt uppsåt, kan även 34 a kap. om terroristiska brott eller 17 kap. 1 a § om deltagande i en organiserad kriminell sammanslutnings verksamhet bli tillämpliga. Denna nya a-punkt i stycke 1 föranleder således inte ändringar i finsk lagstiftning.

Enligt punkterna b och c ska stöld eller ett tillgrepp av kärnämne genom rån eller förskingring eller ett bedrägligt förvärv av kärnämne straffbeläggas. Här är strafflagens bestämmelser om stöld och förskingring (28 kap.), om rån (31 kap.) och om bedrägeri (36 kap.) tillämpliga.

Enligt punkt d ska transport, sändning eller överföring av kärnämne till eller från en stat utan lagligt tillstånd straffbeläggas. Det är att märka att dessa gärningar, som utan vederbörligt tillstånd är uppsåtliga, alltid är straffbara. Deras straffbarhet är alltså inte förbun-

den med något liknande krav på orsakande av död, kroppsskada eller annan skada som i punkt a. Även på gärningarna i punkt d kan de bestämmelser i strafflagen som togs upp i samband med punkt a anses vara tillämpliga. Å andra sidan är det att märka att dessa i strafflagen definierade gärningar för att bli straffbara, genom tröskeln "vara ägnad att", åtminstone abstrakt måste medföra skada eller risk för skada för människor eller för miljön. Punkt d innehåller alltså inget sådant krav, men tillämpningsproblemet måste anses vara endast teoretiskt, eftersom export, överföring eller import av kärnämne utan lagligt tillstånd kombinerat med uppsåtlig-hetskriteriet i konventionsändringen i praktiken kan anses vara ägnad att medföra skada för människor eller för miljön.

Enligt punkt e ska en gärning riktad mot en kärnanläggning eller som stör en kärnanläggnings funktion straffbeläggas. Här är villkoret för straffbarhet förövarens uppsåt-lighet eller vållande. Antingen vållar föröva-ren uppsåtligt eller är medveten om att handlingen sannolikt vållar död eller allvarlig skada på person, avsevärd skada på egendom eller på miljön genom exponering för strålning eller utsläpp av radioaktivt ämne i om-givningen. Gärningen är likväl inte straffbar om den begås i enlighet med den partens nationella lagstiftning där kärnanläggningen är belägen.

Gärningarna som definieras i punkt e kan anses uppfylla beskrivningen av sabotage. I punkten används dock inte begreppet sabotage som definieras i den till artikel 1 i konventionen fogade e-punkten. På denna grund spelar konventionens sabotagedefinition inte någon roll för tolkningen av denna punkt. Enligt strafflagen skulle en sådan gärning som avses i punkten i de flesta fall enligt 3 kap. 6 § anses vara uppsåtlig. Tillämpliga på de gärningar som avses i punkten är de tidigare nämnda bestämmelserna i 21, 34, 34 a, 35 eller 48 kap. i strafflagen, beroende på fallet.

Enligt punkt f ska en gärning där kärnämne avkrävs genom hot, maktmedel eller annan form av olaga påtryckning straffbeläggas. Gärningarna som avses i punkten kan anses vara straffbelagda enligt strafflagens 31 kap. 1 och 2 § om rån och grovt rån.

Punkt g handlar om hot om kärnämnesbrott. Enligt underpunkt i är hot om att använda kärnämne för att vålla död eller allvarlig skada på person, avsevärd skada på egendom eller på miljön, eller begå ett sådant brott som avses i punkt e straffbart. Här specificeras det inte närmare mot vem eller vad hotet ska vara riktat, inte heller om det ska ha som syfte att påverka någon aktör. Det bestäms heller ingenting om hur hotet ska vara framfört. Punkt g avser sålunda hot som är riktade mot vem som helst på vilket sätt som helst.

Hotet som avses i denna punkt ska främst bedömas enligt strafflagens 25 kap. 7 § om olaga hot. Lagrummet kan bli tillämpligt vid hot om brott, om hotet är riktat mot en person och om den hotade har grundad anledning att frukta för att hans egen eller någon annans personliga säkerhet eller egendom skulle vara i allvarlig fara. Avsevärd skada på miljön är uppenbart straffbart enligt 48 kap. 1–4 §. Hot om avsevärd skada på miljön är således detsamma som hot om brott. Det olaga hot som avses i strafflagen kan emellertid endast komma i fråga om hotet sker under omständigheter, där hotade personer har grundad anledning att frukta att deras personliga säkerhet eller egendom är i fara. Vid hot om att med kärnämne orsaka avsevärd skada på miljön uppstår åtminstone i de flesta fall ett sådant omedelbart hot mot den allmänna hälsan att människor beroende på omständigheterna kan anses ha grundad anledning att frukta att deras personliga säkerhet eller egendom är i allvarlig fara. Om den som framför ett olaga hot har terroristiskt uppsåt, blir 34 a kap. 1 § 1 mom. tillämplig. Det är likväl inte helt entydigt att olaga hot under alla omständigheter är tillämpligt beträffande hot om alla de brott som avses i underpunkt i. Om den som hotar inte har verklig avsikt eller ens möjlighet att verkställa sitt hot, kan även falskt alarm som är straffbart enligt 34 kap. 10 § komma i fråga, beroende på hur hotet har framförts. Läget är inte problematiskt med tanke på den nationella lagstiftningen i Finland, eftersom utgångspunkten måste vara att parterna flexibelt ska kunna välja påföljdens karaktär, typ och nivå.

Enligt g-styckets underpunkt ii ska hot om att begå brott som avses i punkt b och e

straffbeläggas. Här är villkoret för straffbarhet, i motsats till underpunkt i, förövarens avsikt att tvinga en fysisk eller juridisk person, en internationell organisation eller en stat att utföra eller att avstå från att utföra en handling. Sådant hot är straffbart åtminstone som olaga tvång enligt 25 kap. 8 § i strafflagen.

De nya punkterna h och i handlar om försök och delaktighet. Enligt punkt h ska försök till sådana gärningar som avses i punkterna a–e straffbeläggas. I praktiken är försök till sådana brott som kan komma i fråga straffbelagda i 1 § i strafflagens 5 kapitel om försök. Enligt punkt i ska delaktighet i brott som avses i punkterna a–h kriminaliseras. Mest entydigt tillämpliga på denna punkt är bestämmelserna i 3 § om medgärningsmannaskap i 5 kap. i strafflagen och beroende på fallet möjligen även 6 § om medhjälp i samma kapitel.

Den nya punkten j kräver att gärningar med vilka en person organiserar eller instruerar andra att begå brott som avses i punkterna a–h ska vara straffbara. På dessa gärningar kan bestämmelserna om medgärningsmannaskap, anstiftan eller medhjälp eller medelbart gärningsmannaskap i 5 kap. i strafflagen tillämpas.

Enligt punkt k ska en gärning som medverkar till att en grupp personer som handlar i ett gemensamt syfte begår ett eller flera brott som avses i punkterna a–h vara straffbar. Förutsättningen för straffbarhet är att gärningen är uppsåtlig och att den antingen sker i syfte att främja gruppens brottsliga verksamhet eller syfte när verksamheten eller syftet innefattar förövande av brott som avses i punkterna a–g, eller i vetskap om gruppens avsikt att begå brott som avses i punkterna a–g.

På gärningarna i denna punkt är i första hand bestämmelserna i strafflagens 34 a kap. om terroristbrott tillämpliga. Kapitlets § 4 om främjande av en terroristgrupps verksamhet blir tillämplig avseende fallen i punkt k när gruppens brott begås i terroristiskt syfte så att gärningen är ägnad att allvarligt skada en stat eller en internationell organisation. Om till exempel en grupp som verkar i terroristiskt syfte framför ett sådant hot som avses i punkt g, blir 34 a kap. 4 § i strafflagen till-

lämplig med beaktande av 1 § 1 mom. i kapitlet med samma smärre reservationer som gjordes tidigare vid bedömningen av punkt g. Främjande av olaga hot eller falskt alarm som görs av en grupp som verkar i terroristiskt syfte är detsamma som att främja gruppens verksamhet på det sätt som avses i punkt k och är straffbart enligt 34 a kap. 4 § i strafflagen. Likaså skulle tillhandahållande eller insamling av tillgångar för att finansiera, eller med vetskap om att de ska användas till att finansiera kärnladdningsbrott, äventyrande av andras hälsa, grovt äventyrande av andras hälsa, straffbar användning av kärnenergi eller en annan straffbar gärning, som riktar sig mot ett kärnämne eller som utförs med hjälp av ett kärnämne och som måste anses som ett i konventionen avsett brott, enligt 5 § 1 mom. 4 punkten bestraffas som finansiering av terrorism.

En gärning som avses i punkt k kan även bli straffbar som deltagande i en organiserad kriminell sammanslutnings verksamhet enligt 17 kap. 1 a § i strafflagen. Den som på det sätt som sägs i paragrafen deltar i en organiserad kriminell sammanslutnings verksamhet, där syftet är att begå ett eller flera brott för vilka det föreskrivna strängaste straffet är fängelse i minst fyra år, eller ett eller flera brott som avses i 11 kap. 8 § eller 15 kap. 9 §, ska dömas för deltagande i en organiserad kriminell sammanslutnings verksamhet.

Den som begår ett sådant brott eller ett straffbart försök till ett sådant brott ska dömas för deltagande i en organiserad kriminell sammanslutnings verksamhet. Bestämmelsen tillämpas inte om ett lika strängt eller strängare straff för gärningen föreskrivs på något annat ställe i lag. Med organiserad kriminell sammanslutning avses en strukturerad sammanslutning inrättad för en viss tid som består av minst tre personer och som handlar i samförstånd för att begå brott som avses i paragrafen.

De brott som avses i artikel 7.1 a–h i konventionen är till största delen så allvarliga att de överskrider tröskeln för det strängaste straffet i rekvisiten för deltagande i en organiserad kriminell sammanslutnings verksamhet. Däremot utgör den medverkan som avses i punkt k i ett sådant av en grupp framfört hot som avses i punkt g inte deltagande i en

kriminell sammanslutnings verksamhet, eftersom det strängaste straffet för olaga hot eller tvång är fängelse i två år. Detta utgör likväl inget problem, eftersom i stället 34 a kap. 4 § i strafflagen kan bli tillämplig, om gruppen framför det olaga hotet i sådant terroristiskt syfte som avses i 34 a kap. 1 §. En grupp kan heller inte framföra ett verkligt och äkta hot, såvida den inte därförinnan på något sådant sätt som avses i punkterna a–f orättmätigt har skaffat sig en möjlighet att utföra en olaglig handling med kärnämne som man kan hota med. Medverkan i sådan straffbar verksamhet som föregår detta hot ska enligt punkt k vara straffbart.

Punkt 10. Till konventionen fogas efter artikel 11 om utlämning två nya artiklar 11 a och 11 b. De nya artiklarna handlar om hur politiska brott ställer sig till utlämning och om annan inbördes rättslig hlp. I den nya artikeln 11 a föreskrivs det om på vilka grunder utlämning eller rättslig hjälp inte kan förvägras. Enligt artikeln ska inget av de brott som anges i artikel 7 med avseende på utlämning eller internationell rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott som inspirerats av politiska motiv. Följaktligen får en begäran om utlämning eller inbördes rättslig hjälp som grundar sig på ett sådant brott inte avslås endast av den orsaken att den avser ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott som inspirerats av politiska motiv.

Diskrimineringsförbudet i den nya artikeln 11 b är nära förknippat med det föregående. I artikeln föreskrivs det om vägransgrunder för utlämning och rättsligt bistånd. Enligt artikeln ska ingen bestämmelse i konventionen tolkas så att det uppkommer utlämningsskyldighet eller skyldighet att lämna inbördes rättslig hjälp om den anmodade parten har grundad anledning att anta att en begäran om utlämning för brott som anges i artikel 7 eller om inbördes rättslig hjälp avseende sådana brott har gjorts i syfte att åtala eller straffa någon med anledning av personens ras, religion, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning eller att det av något av dessa skäl vore till men för personens ställning om begäran bifölls.

I finsk lagstiftning finns det redan bestämmelser som är i överensstämmelse med de nya artiklarna. Finland har anslutit sig till den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål (FördrS 30/1981). Dessutom gör lagen om internationell rättshjälp i straffrättsliga ärenden (4/1994) det möjligt att ge rättsligt bistånd i straffrättsliga ärenden utan att det nödvändigtvis skulle kräva reciprocitet. Följaktligen skulle Finland utgående från den egna lagstiftningen kunna ge rättsligt bistånd även till en part som Finland inte har någon överenskommelse om rättshjälp med. Allmänna bestämmelser om utlämning ingår i den allmänna utlämningslagen. Finland är också part i den europeiska konventionen om utlämning för brott. Enligt den allmänna utlämningslagen är ett av kriterierna för utlämning att brottet som utgör grund för begäran om utlämning är straffbart enligt finsk lagstiftning. I artikel 11 punkt 1 i konventionen krävs det att alla brott som anges i artikel 7 i konventionen ska betraktas som utlämningsbara brott. Strafflagen ska alltså också omfatta de ändrade kriminaliseringsförpliktelserna enligt artikel 7 för att föreskriften inte ska vara i konflikt med kravet på dubbel straffbarhet. Den finska strafflagen täcker de ändringar som har gjorts i artikel 7 i konventionen på det sätt som redogjordes tidigare i texten.

I § 6 i den allmänna utlämningslagen ingår ett förbud mot utlämning för politiska brott. EU har frångått förbudet medlemsstaterna emellan. I 13 § 1 mom. i rättshjälpslagen nämns brottets politiska beskaffenhet som en vägransgrund som är beroende av prövning. När grundlagsutskottet behandlade regeringens proposition (RP 209/2001) om godkännande av återkallandet av reservationerna till europeiska konventionen om utlämning för brott och europeiska konventionen om bekämpande av terrorism ansåg utskottet inte återkallandet av reservationen om politiska brott i europeiska terrorismkonventionen vara problematisk ens i fall som gäller utlämning till en stat utanför Europeiska unionen. Motiveringen var att konventionerna inte förpliktar Finland att göra utlämningar till stater där det finns risk för att en person kan utsättas för dödsstraff, tortyr eller annan behandling som kränker människovärdet. Det

är enligt 9 § 4 mom. i grundlagen förbjudet att utlämna personer till förhållanden som kränker människovärdet. Vid själva utlämningen skyddas den som ska utlämnas även av bestämmelserna om vägransgrunder för utlämning i 7 och 8 § i den allmänna utlämningslagen. Återkallandet av reservationerna har följaktligen inte ansetts vara problematiskt ur grundlagssynpunkt (GrUU 61/2001 rd). Således verkar det inte finnas hinder föranledda av grundlagen för förpliktelsen i artikel 11 a.

Den allmänna utlämningslagens 7 § gör det möjligt att vägra utlämning av en brottsmisstänkt, om personen löper risk att utsättas för förföljelse på grund av sådana rasrelaterade, religiösa eller andra motsvarande orsaker som avses i den nya artikeln 11 b. Enligt 12 § 2 mom. i lagen om internationell rättshjälp i straffrättsliga ärenden måste rättshjälp absolut förvägras om den strider mot principerna om de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna eller om den annars strider mot grundprinciperna för Finlands rättsordning. Den nya artikeln 11 b är således förenlig med gällande lagstiftning i Finland.

Punkt 11. Till konventionen fogas efter artikel 13 en ny artikel 13 a. Enligt den nya artikeln ska ingen bestämmelse i konventionen påverka sådan överföring av kärnteknologi för fredliga ändamål som görs i syfte att stärka skyddsarrangemangen kring kärnämne och kärnanläggningar.

Punkt 12. Artikel 14 stycke 3 i konventionen ersätts med ny text. Till artikeln har det har fogats en bestämmelse om brott relaterade till kärnanläggningar. Stycket i fråga handlar om brott inom området för konventionen som har begåtts inom ett land och om hur det ska informeras om sådana brott. Enligt det ändrade tredje stycket ska inga bestämmelser i konventionen tolkas som ett krav på att en part ska lämna upplysningar beträffande ett rättsligt förfarande med anledning av ett brott avseende användning, lagring eller transport av kärnämne som har begåtts inom partens territorium. Föreskriften gäller situationer där såväl den som misstänks för brottet som kärnämnet fortfarande befinner sig inom partens territorium eller där brottet hänför sig till en kärnanläggning

och den som misstänks för brottet fortfarande befinner sig inom partens territorium.

Punkt 13. Artikel 16 i konventionen ersätts med ny text. Artikeln handlar om översyn av hur konventionen har uppfyllts. Enligt stycke 1 i den ändrade artikeln ska depositarien sammankalla parterna till en konferens fem år efter att ändringen har trätt i kraft. Då ska det ses över hur konventionen har uppfyllts och hur relevanta inledningen, den operativa delen i sin helhet samt bilagorna är i ljuset av den då rådande situationen. Depositarie är enligt artikel 23 generaldirektören för IAEA.

Enligt stycke 2 kan majoriteten av parterna efter den konferens som avses i stycke 1 föreslå för depositarien att ytterligare konferenser med samma syfte anordnas. Det måste förflyta minst fem år mellan konferenserna.

Punkterna 14 och 15. Fotnoterna b och e i konventionens bilaga II ersätts med ny text. Bilagan innehåller de tekniska definitionerna på kategorisering av kärnämne.

2 Lagförslag

Lag om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i ändringen av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne

1 § Paragrafen innehåller den sedvanliga blankettbestämmelsen, enligt vilken de bestämmelser i ändringen av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne som hör till området för lagstiftningen gäller som lag sådana som Finland har förbundit sig till dem.

2 § Lagens ikraftträdande bestäms genom förordning av republikens president. Lagen är avsedd att träda i kraft samtidigt som ändringen av konventionen för Finlands del träder i kraft.

3 Ikraftträdande

Den ändrade konventionen träder enligt artikel 20 i konventionen internationellt i kraft när den har antagits av två tredjedelar av samtliga fördragsslutande parter. För närvarande har 13 av 132 parter antagit ändringen. En del av medlemsstaterna i Europeiska unionen har redan deponerat sitt godkännande-instrument, men målet är att Euratom och de

övriga medlemsstaterna ska deponera sina godkännandeinstrument samtidigt när alla medlemsstater har slutfört sina nationella förfaranden. Ikraftträdandelagen är avsedd att träda i kraft samtidigt som ändringen av konventionen för Finlands del träder i kraft vid en tidpunkt som bestäms genom förordning av republikens president.

4 Behovet av riksdagens samtycke samt behandlingsordning

4.1 Behovet av riksdagens samtycke

Enligt 94 § 1 mom. i grundlagen krävs riksdagens godkännande för sådana fördrag och andra internationella förpliktelser som innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen. Enligt grundlagsutskottets tolkningspraxis ska en bestämmelse anses höra till området för lagstiftningen om den gäller utövande eller begränsning av någon grundläggande fri- eller rättighet som är skyddad i grundlagen, om den i övrigt gäller grunderna för individens rättigheter och skyldigheter, om den sak som bestämmelsen gäller enligt grundlagen ska regleras i lag, om det finns lagbestämmelser om den sak som lagen gäller eller om det enligt rådande uppfattning i Finland skall lagstiftas om saken. Enligt grundlagsutskottet hör en föreskrift i en internationell förpliktelse på denna grund till området för lagstiftningen oavsett om bestämmelsen strider mot eller överensstämmer med en lagbestämmelse i Finland (GrUU 11/200 rd och GrUU 12/2000 rd).

I artikel 101 punkt 1 i Europeiska atomenergigemenskapens stadga föreskrivs det att gemenskapen inom ramen för sin kompetens kan träffa avtal med internationella organisationer. Europeiska gemenskapens domstol definierade i sitt avgörande 1/78 av den 14 november 1978 gemenskapens uppgifter och kompetens inom ramen för konventionen genom att bland annat konstatera att begreppet säkerhetskontroll i Euratoms stadga är så täckande att även skyddsarrangemangen kring kärnämne ingår i stadgan. Euratom är part i den gällande konventionen om fysiskt skydd av kärnämne. Domstolen konstaterade vidare att medlemsstaternas delaktighet i konventionen om fysiskt skydd av kärnämne

är i överensstämmelse med bestämmelserna i Euratomfördraget endast om gemenskapen själv på samma sätt som medlemsstaterna är part i konventionen till de delar som ingår i dess behörighet.

Ett allmänt mål för konventionsändringen var behovet av modernisering för att få till stånd bättre förutsättningar att reagera på nya slag av hot och nå en bättre säkerhetsnivå, genom att avvärja, förhindra och även bestraffa dem som gör sig skyldiga till stöld av, sabotage eller rentav terrordåd med kärnämne. Skyddsarrangemangen kring kärnämne är ett centralt mål för gemenskapen, vilket bland annat framgår av Euratoms rättsligt bindande och genomförbara kärnmaterialkontroll. Europeiska kommissionen antog den 21 september 2006 ett förslag om Euratoms tillträde till den ändrade konventionen. Riksdagen har överlämnats ett E-brev (E 107/2006 rd) om kommissionens förslag. Kommissionen anser i sitt förslag att det inte i sig är uteslutet att den viktiga ändring som fogats till stycke 1 i artikel 7 kunde tillämpas på Euratom. Enligt ändringen ska vissa uppsåtliga gärningar, hot och försök ”i varje konventionsstats nationella lagstiftning klassificeras som en straffbar handling”. Kommissionen framför i sitt förslag att det i samband med att Euratom antar konventionsändringen ska ges en förklaring till depositarien om vilka artiklar som inte ska tillämpas på gemenskapen. I artikel 18 stycke 4 punkt c i konventionen föreskrivs det att regionala samordnande eller andra organisationer ska ge en sådan förklaring. Enligt kommissionens förslag ska Euratom meddela att artiklarna 8–13 i konventionen om fysiskt skydd av kärnämne och kärnanläggningar inte ska tillämpas på den.

I sitt beslut av den 10 juli 2007 godkände rådet Euratoms tillträde till den ändrade konventionen. I samband med behörighetsförklaringen gav rådet också ett utlåtande om behörigheten. I utlåtandet konstateras det angående artikel 7 bland annat att gemenskapens nuvarande befogenheter på intet sätt ska utvidgas och att det hör till medlemsstaternas behörighet att besluta om ett påföljdssystem. I utlåtandet sägs det vidare att straffrättsliga påföljder hör till medlemsstaternas behörighet och att det inte är meningen att genom

konventionen harmonisera medlemsstaternas straffrätt.

Definitionerna i konventionsändringen kräver riksdagens godkännande till den del de rör frågor som hör till området för lagstiftningen. När begrepp som definieras i konventionen gäller frågor som hör till området för lagstiftningen påverkar de indirekt tolkningen och tillämpningen av materiella bestämmelser som hör till deras lagstiftningsområde och hör därför också i sig till området för lagstiftningen (GrUU 6/2001 rd och GrUU 24/2001 rd). På denna grund ingår det i förslaget till konventionsändring flera konventionsbestämmelser som kräver riksdagens godkännande. I punkt 3 i ändringstexten fogas det till konventionen efter artikel 1 c två nya stycken d och e, där begreppen kärnanläggning och sabotage definieras.

Utöver definitionen av kärnanläggning innehåller ändringen i artikel 1 ett nytt stycke e. Där definieras begreppet "sabotage" för att säkerställa vederbörliga skyddsarrangemang, inte för att beskriva ett brottsrekvisit. På den grund spelar denna sabotagedefinition inte någon roll för tolkningen av det nya stycket e i artikel 7.1, enligt vilken en gärning som är riktad mot en kärnanläggning eller som stör en kärnanläggnings funktion och som begås på ett sätt som är betecknande för sabotage ska straffbeläggas. Definitionen av sabotage är således problemfri med avseende på straffbestämmelserna.

Definitioner som gäller frågor som hör till området för lagstiftningen ingår likaledes i punkt 5 i ändringstexten där artikel 2 i konventionen ersätts med ny text. Till området för lagstiftningen hör punkterna 1, 4 b och 5 i den nya artikel 2. Punkt 1 i artikeln handlar om konventionens tillämpningsområde och punkterna 4 b och 5 innehåller tillämpningsområdets avgränsningar, där väpnade styrkors verksamhet som regleras av internationell humanitär rätt och kärnämne som används eller förvaras för militär användning eller kärnanläggningar som innehåller sådant ämne ställs utanför konventionens tillämpningsområde.

I punkt 6 i ändringstexten räknas de grundläggande principer upp som ingår i konventionens nya artikel 2 a. Principerna har givits en förpliktande formulering, men de kan till-

lämpas efter vad som är rimligt och möjligt. Som de är formulerade innehåller de grundläggande principerna inga självständiga föreskrifter som hör till området för lagstiftningen, men eftersom de med nämnda reservationer ska beaktas vid tillämpningen av andra föreskrifter i artikel 2 a som hör till området för lagstiftningen, måste principerna även i sig anses höra till området för lagstiftningen. Det finns föreskrifter om skyddsarrangemangen kring kärnämne och kärnanläggningar som avses i den nya artikeln 2 a i kärnenergilagen, i lagen om transport av farliga ämnen och i statsrådets beslut om allmänna föreskrifter om skyddsarrangemang vid kärnkraftverk. Det är att observera att det finns förslag på att vissa grunder och förfaranden som i dag ingår i statsrådets beslut om skyddsarrangemangen vid kärnkraftverk och som kan härledas ur strafflagstiftningen och lagstiftningen om tvångsmedel till sina väsentligaste och viktigaste delar ska lyftas upp till samma nivå som kärnenergilagen. Det handlar här om grunderna för beredskap att använda nödvändiga maktmedel för att avvärja olaglig verksamhet och om det praktiska förfarandet vid säkerhetskontrollen. I sammanhanget har det också föreslagits att de allmänna säkerhetsföreskrifter som specificerar lagens bestämmelser bland annat om skyddsarrangemangen vid användning av kärnenergi ska regleras genom förordning av statsrådet.

Den ändrade artikeln 6 handlar om skydd av konfidentiell information. Enligt grundlagens 12 § 2 mom. om offentlighet och enligt offentlighetslagen hör artikel 6 i sin helhet till området för lagstiftningen. Vid informationsutbyte mellan Finland och en fördragspart som Finland har ingått en överenskommelse om ömsesidigt skydd för säkerhetsklassificerad information med blir även bestämmelserna i lagen om internationella förpliktelser som gäller informationssäkerhet tillämpliga. Bestämmelsen i den ändrade artikeln 6.2 hör således även på denna grund till området för lagstiftningen.

I finsk strafflag finns det bestämmelser om de gärningar som enligt den ändrade artikeln 7 ska straffbeläggas och därmed hör dessa bestämmelser till området för lagstiftningen. De gärningar som avses i artikel 7 kan bli

straffbara enligt 1, 4, 5, 7 och 8 § i strafflagens 34 kap. om allmänfarliga brott, enligt bestämmelserna i 21 kap. i strafflagen eller med stöd av 35 kap. i strafflagen. När det gäller miljöskador kan även 48 kap. 1–4 § i strafflagen bli tillämplig. Om gärningen har terroristiskt syfte kan 34 a kap. i strafflagen eller 17 kap. 1 a § om deltagande i en organiserad kriminell sammanslutnings verksamhet bli tillämpliga. Även 25, 28, 31 eller 36 kap. i strafflagen kan bli tillämpliga.

Bestämmelserna i de nya artiklarna 11 a och 11 b om politiska brott vid utlämning och om annan inbördes rättslig hjälp hör till området för lagstiftningen redan utifrån grundlagens 9 § om rörelsefrihet. Allmänna bestämmelser om utlämning för brott ingår i den allmänna utlämningslagen vartill det finns bestämmelser om utlämning i lagen om internationell rättshjälp i straffrättsliga ärenden. Finland är också part i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål och i europeiska konventionen om utlämning för brott.

Enligt den nya texten i artikel 14.3 är parterna i vissa fall inte skyldiga att lämna upplysningar beträffande rättsligt förfarande med anledning av brott. I Finland regleras denna informationsplikt i lagen om internationell rättshjälp i straffrättsliga ärenden (4/1994) och i den europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål (FördrS 30/1981), där Finland är fördragsslutande part. Det är även skäl att nämna konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater (FördrS 56/2004) och protokollet till den från 2001. Till denna del hör konventionens bestämmelse till området för lagstiftningen.

4.2 Behandlingsordning

Betydande konventionsbestämmelser med tanke på behandlingsordningen är de nya artiklarna 11 a och 11 b om utlämning. I Finlands nationella lagstiftning finns det i 6 § i den allmänna utlämningslagen (456/1970) ett förbud mot utlämning för politiska brott, medan man mellan EU-länderna har frångått förbudet. I 13 § 1 mom. i rättshjälpslagen nämns ett brotts politiska beskaffenhet som en vägransgrund beroende av prövning. När

grundlagsutskottet behandlade regeringens proposition (RP 209/2001) om godkännande av återkallandet av reservationerna till europeiska konventionen om utlämning för brott och europeiska konventionen om bekämpande av terrorism ansåg utskottet inte återkallandet av reservationen om politiska brott i europeiska terrorismkonventionen vara problematisk ens i fall som gäller utlämning till stater utanför Europeiska unionen. Motiveringen var att konventionerna inte förpliktar Finland att göra utlämningar till stater där personen riskerar att utsättas för dödsstraff, tortyr eller annan behandling som kränker människovärdet. Det är enligt 9 § 4 mom. i grundlagen förbjudet att utlämna personer till förhållanden som kränker människovärdet. Vid själva utlämningen skyddas den som ska utlämnas även av bestämmelserna om vägransgrunder för utlämning i 7 och 8 § i den allmänna utlämningslagen. Återkallandet av reservationerna har följaktligen inte ansetts vara problematiskt ur grundlagssynpunkt (GrUU 61/2001 rd). Således verkar det inte finnas hinder föranledda av grundlagen för förpliktelsen i artikel 11 a.

Den allmänna utlämningslagens 7 § gör det möjligt att vägra utlämning av en brottsmisstänkt, om personen löper risk att utsättas för förföljelse på grund av sådana rasrelaterade, religiösa eller andra motsvarande orsaker

som avses i den nya artikeln 11 b. Enligt 12 § 2 mom. i lagen om internationell rättshjälp i straffrättsliga ärenden måste rättshjälp absolut förvägras om den strider mot principerna om de mänskliga rättigheterna och grundläggande friheterna eller om den annars strider mot grundprinciperna för Finlands rättsordning. Den nya artikeln 11 b är således förenlig med gällande lagstiftning i Finland.

Ändringen av konventionen innehåller inte bestämmelser som gäller grundlagen på det sätt som avses i dess 94 § 2 mom. eller 95 § 2 mom. Regeringen anser därmed att ändringen kan godkännas med enkel majoritet och att förslaget till ikraftträdandelag kan godkännas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan och i enlighet med 94 § i grundlagen föreslås det att

*Riksdagen till den del det hör till
Finlands behörighet godkänner den
ändring av konventionen om fysiskt
skydd av kärnämne som gjordes i Wien
den 8 juli 2005.*

Eftersom konventionen innehåller bestämmelser som hör till området för lagstiftningen, föreläggs Riksdagen samtidigt följande lagförslag:

Lagförslag:

Lag

**om sättande i kraft av de bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i ändringen
av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne**

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 §

De bestämmelser som hör till området för lagstiftningen i den ändring av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne som gjordes i Wien den 8 juli 2005 gäller som lag sådana Finland har förbundit sig till dem.

2 §

Om ikraftträdandet av denna lag bestäms genom förordning av republikens president.

Helsingfors den 28 mars 2008

Republikens President

TARJA HALONEN

Utrikesministerns ställföreträdare
Statsminister *Matti Vanhanen*

(Översättning)

Ändring av konventionen om fysiskt skydd av kärnämne

1. Rubriken på konventionen om fysiskt skydd av kärnämne av den 26 oktober 1979 (härefter konventionen) ändras till:

**KONVENTIONEN OM FYSISKT
SKYDD AV KÄRNÄMNE OCH KÄRN-
ANLÄGGNINGAR**

2. Konventionens inledning ersätts med följande text:

Parterna i denna konvention,

som erkänner alla staters rätt att utveckla och använda kärnenergi för fredliga ändamål och deras rättmätiga intressen i de potentiella fördelar som står att vinna genom fredlig användning av kärnenergi,

som är övertygade om att det finns ett behov av att underlätta det internationella samarbetet och överföringen av kärnteknologi för fredlig användning av kärnenergi,

som tar hänsyn till att skyddsarrangemangen har den största betydelse vid skyddet av folkhälsan, den allmänna säkerheten, miljön samt den nationella och internationella säkerheten,

som uppmärksammar ändamålen och grundsatserna i Förenta Nationernas stadga om upprätthållande av internationell fred och säkerhet och främjande av grannsämja, vänskapliga förbindelser och samarbete mellan staterna,

som beaktar, i enlighet med artikel 2.4 i Förenta Nationernas stadga, att "Alla medlemmar skola i sina internationella förbindelser avhålla sig från hot om eller bruk av maktmedel, vare sig riktat mot någon annan stats territoriella integritet eller politiska oberoende, eller på annat sätt oförenligt med Förenta Nationernas ändamål",

Amendment to the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material

1. The Title of the Convention on the Physical Protection of Nuclear Material adopted on 26 October 1979 (hereinafter referred to as "the Convention") is replaced by the following title:

**CONVENTION
ON THE PHYSICAL PROTECTION OF
NUCLEAR MATERIAL AND
NUCLEAR FACILITIES**

2. The Preamble of the Convention is replaced by the following text:

THE STATES PARTIES TO THIS CONVENTION,

RECOGNIZING the right of all States to develop and apply nuclear energy for peaceful purposes and their legitimate interests in the potential benefits to be derived from the peaceful application of nuclear energy,

CONVINCED of the need to facilitate international co-operation and the transfer of nuclear technology for the peaceful application of nuclear energy,

BEARING IN MIND that physical protection is of vital importance for the protection of public health, safety, the environment and national and international security,

HAVING IN MIND the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of goodneighbourliness and friendly relations and co-operation among States,

CONSIDERING that under the terms of paragraph 4 of Article 2 of the Charter of the United Nations, "All members shall refrain in their international relations from the threat or use of force against the territorial integrity or political independence of any state, or in any other manner inconsistent with the Purposes of the United Nations,"

som erinrar om förklaringen om åtgärder för att undanröja internationell terrorism, bifogad generalförsamlingens resolution 49/60 av den 9 december 1994,

som önskar förhindra de potentiella faror som illegal handel med, olaga innehav och användning av kärnämne samt sabotage mot kärnämne och kärnanläggningar medför och anser att skyddsarrangemangen mot sådana gärningar både nationellt och internationellt utgör en allt större källa till oro,

som är djupt oroade över upptrappningen av terrordåd i alla former och yttringar runtom i världen och över den fara internationell terrorism och organiserad brottslighet medför,

som tror att skyddsarrangemangen spelar en viktig roll i att stödja målen om kärnva-penstopp och bekämpande av terrorism,

som önskar med denna konvention bidra till att skyddsarrangemangen kring kärnmaterial och kärnanläggningar som används för fredliga ändamål stärks i hela världen,

som är övertygade om att lagbrott relaterade till kärnämne och kärnanläggningar ger anledning till stor oro och om att det föreligger ett tvingande behov av att vidta lämpliga och effektiva åtgärder eller stärka redan befintliga åtgärder för att säkerställa att sådana brott förebyggs, upptäcks och bestraffas,

som önskar ytterligare intensifiera det internationella samarbetet i överensstämmelse med varje fördragsslutande parts nationella lagstiftning och denna konvention för att få till stånd effektiva insatser för skyddsarrangemangen kring kärnämne och kärnanläggningar,

som är övertygade om att denna konvention utgör ett tillskott till säker användning, lagring och transport av kärnämne samt säker funktion hos kärnanläggningar,

som erkänner att det finns internationellt utformade rekommendationer om skyddsarrangemang som uppdateras med jämna mellanrum som kan ge vägledning om hur man med aktuella medel kan nå en effektiv säkerhetsnivå, och

som även erkänner att ansvaret för att kärnämne och kärnanläggningar som används för militära ändamål skyddas effektivt ligger hos

RECALLING the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994,

DESIRING to avert the potential dangers posed by illicit trafficking, the unlawful taking and use of nuclear material and the sabotage of nuclear material and nuclear facilities, and noting that physical protection against such acts has become a matter of increased national and international concern,

DEEPLY CONCERNED by the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations, and by the threats posed by international terrorism and organized crime,

BELIEVING that physical protection plays an important role in supporting nuclear non-proliferation and counter-terrorism objectives,

DESIRING through this Convention to contribute to strengthening worldwide the physical protection of nuclear material and nuclear facilities used for peaceful purposes,

CONVINCED that offences relating to nuclear material and nuclear facilities are a matter of grave concern and that there is an urgent need to adopt appropriate and effective measures, or to strengthen existing measures, to ensure the prevention, detection and punishment of such offences,

DESIRING to strengthen further international co-operation to establish, in conformity with the national law of each State Party and with this Convention, effective measures for the physical protection of nuclear material and nuclear facilities,

CONVINCED that this Convention should complement the safe use, storage and transport of nuclear material and the safe operation of nuclear facilities,

RECOGNIZING that there are internationally formulated physical protection recommendations that are updated from time to time which can provide guidance on contemporary means of achieving effective levels of physical protection,

RECOGNIZING also that effective physical protection of nuclear material and nuclear facilities used for military purposes is a re-

den stat som förfogar över sådant ämne och sådana anläggningar, och förutsätter att dessa är och förblir underkastade strikta skyddsarrangemang,

har kommit överens om följande:

3. Till artikel 1 i konventionen fogas efter stycke c två nya stycken som följer:

d) kärnanläggning: en anläggning (samt tillhörande byggnader och utrustning), där kärnämne produceras, behandlas, används, hantearas, lagras eller slutförvaras, om skador på anläggningen eller störningar i dess funktion kan leda till betydande utsläpp av strålning eller radioaktivt ämne,

e) sabotage: en uppsåtlig handling, riktad mot en kärnanläggning eller mot kärnämne under användning, lagring eller transport, som direkt eller indirekt kan riskera hälsa och säkerhet hos personalen, allmänheten eller miljön genom att utsätta dem för strålning eller utsläpp av radioaktivt ämne.

4. Till konventionen fogas efter artikel 1 en ny artikel 1 a som följer:

Artikel 1 a

Syftet med denna konvention är att i hela världen åstadkomma och vidmakthålla effektiva skyddsarrangemang kring kärnämne och kärnanläggningar som används för fredliga ändamål, att i hela världen förebygga och bekämpa brott som avser sådana ämnen och anläggningar och att med detta mål underlätta samarbetet mellan de fördragsslutande parterna.

5. Artikel 2 i konventionen ersätts med följande text:

1. Denna konvention ska tillämpas på användning, lagring och transport av kärnämne som används för fredliga ändamål och på kärnanläggningar som används för fredliga ändamål, likväl under förutsättning att artiklarna 3 och 4 samt artikel 5 stycke 4 i konventionen är tillämpliga på sådant kärnämne endast under internationella kärntransporter.

2. Ansvar för att en fördragsslutande part etablerar, genomför och vidmakthåller en intern regim för skyddsarrangemangen ligger helt hos denna stat.

3. Bortsett från de åtaganden en part uttryckligen gör i konventionen ska ingenting i

sponsibility of the State possessing such nuclear material and nuclear facilities, and understanding that such material and facilities are and will continue to be accorded stringent physical protection,

HAVE AGREED as follows:

3. In Article 1 of the Convention, after paragraph (c), two new paragraphs are added as follows:

(d) "nuclear facility" means a facility (including associated buildings and equipment) in which nuclear material is produced, processed, used, handled, stored or disposed of, if damage to or interference with such facility could lead to the release of significant amounts of radiation or radioactive material;

(e) "sabotage" means any deliberate act directed against a nuclear facility or nuclear material in use, storage or transport which could directly or indirectly endanger the health and safety of personnel, the public or the environment by exposure to radiation or release of radioactive substances.

4. After Article 1 of the Convention, a new Article 1A is added as follows:

Article 1A

The purposes of this Convention are to achieve and maintain worldwide effective physical protection of nuclear material used for peaceful purposes and of nuclear facilities used for peaceful purposes; to prevent and combat offences relating to such material and facilities worldwide; as well as to facilitate co-operation among States Parties to those ends.

5. Article 2 of the Convention is replaced by the following text:

1. This Convention shall apply to nuclear material used for peaceful purposes in use, storage and transport and to nuclear facilities used for peaceful purposes, provided, however, that articles 3 and 4 and paragraph 4 of article 5 of this Convention shall only apply to such nuclear material while in international nuclear transport.

2. The responsibility for the establishment, implementation and maintenance of a physical protection regime within a State Party rests entirely with that State.

3. Apart from the commitments expressly undertaken by States Parties under this Con-

denna konvention tolkas så att det påverkar en stats suveräna rättigheter.

4. a) Ingenting i denna konvention ska inverka på parternas andra rättigheter, skyldigheter eller ansvar enligt folkrätten, särskilt enligt ändamålen och grundsatserna i Förenta Nationernas stadga och enligt internationell humanitär rätt.

b) Denna konvention är inte tillämplig på sådan verksamhet av väpnade styrkor under en väpnad konflikt som regleras av internationell humanitär rätt, med den innebörd dessa termer har i sådan rätt, inte heller på den verksamhet som utövas av en stats försvarsmakt när den fullgör sina officiella uppgifter, i den mån verksamheten regleras av andra folkrättsliga regler.

c) Ingenting i denna konvention ska tolkas som laga tillstånd att använda maktmedel eller hota med maktmedel mot kärnämne eller kärnanläggningar som används för fredliga ändamål.

d) Ingenting i denna konvention ska rättfärdiga eller legitimera annars olagliga handlingar eller utesluta lagföring enligt annan lagstiftning.

5. Denna konvention är inte tillämplig på kärnämne som används eller förvaras för militär användning och inte heller på kärnanläggningar som innehåller sådant ämne.

6. Till konventionen fogas efter artikel 2 en ny artikel 2 a som följer:

Artikel 2 a

1. Varje fördragsslutande part ska etablera, genomföra och vidmakthålla en lämplig regim för skyddsarrangemangen kring kärnämne och vid kärnanläggningar inom deras jurisdiktion, i syfte att:

a) förhindra att kärnämne som används, lagras eller transporteras blir stulet eller på annat lagstridigt sätt taget i besittning;

b) säkerställa att snabba och vittomfattande åtgärder vidtas för att lokalisera och vid behov återta försvunnet eller stulet kärnämne; om ämnet befinner sig utanför dess territorium, ska parten förfara i enlighet med artikel 5;

c) skydda kärnämne och kärnanläggningar mot sabotage och

vention, nothing in this Convention shall be interpreted as affecting the sovereign rights of a State.

4. (a) Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States Parties under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

(b) The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by the military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

(c) Nothing in this Convention shall be construed as a lawful authorization to use or threaten to use force against nuclear material or nuclear facilities used for peaceful purposes.

(d) Nothing in this Convention condones or makes lawful otherwise unlawful acts, nor precludes prosecution under other laws.

5. This Convention shall not apply to nuclear material used or retained for military purposes or to a nuclear facility containing such material.

6. After Article 2 of the Convention, a new Article 2A is added as follows:

Article 2A

1. Each State Party shall establish, implement and maintain an appropriate physical protection regime applicable to nuclear material and nuclear facilities under its jurisdiction, with the aim of:

(a) protecting against theft and other unlawful taking of nuclear material in use, storage and transport;

(b) ensuring the implementation of rapid and comprehensive measures to locate and, where appropriate, recover missing or stolen nuclear material; when the material is located outside its territory, that State Party shall act in accordance with article 5;

(c) protecting nuclear material and nuclear facilities against sabotage; and

d) lindra eller minimera de radiologiska konsekvenserna av sabotage.

2. I verkställandet av stycke 1 ska varje fördragsslutande part:

a) etablera och vidmakthålla rättsliga ramar och rambestämmelser som reglerar skyddsarrangemangen;

b) upprätta eller utse en eller flera behöriga myndigheter att ansvara för att dessa ramar och rambestämmelser genomförs och

c) vidta andra lämpliga åtgärder som skyddsarrangemangen kring kärnämne och kärnanläggningar kräver.

3. I verkställandet av förpliktelserna i stycke 1 och 2 ska varje fördragsslutande part när det är rimligt och möjligt, utan att det inverkar på andra bestämmelser i konventionen, tillämpa följande grundläggande principer för skydd av kärnämne och kärnanläggningar.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP A: *Statens ansvar*

Ansaret för att det inom en stat etableras, genomförs och vidmakthålls en regim för skyddsarrangemangen ligger helt hos ifrågasvarande stat.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP B: *Ansaret under internationell transport*

En stats ansvar för att skyddsarrangemangen kring kärnämne är tillräckliga sträcker sig till internationella transporter, fram till dess att ansvaret i tillämpliga fall och i föreskrivna former har överförts på en annan stat.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP C: *Rättsliga ramar och rambestämmelser*

Staten ansvarar för att det etableras och vidmakthålls rättsliga ramar och rambestämmelser som reglerar skyddsarrangemangen. Där ska det ställas fast vilka krav som kan ställas på skyddet och där ska ingå ett system för utvärdering och licensering eller någon annan form av tillståndsförfarande. Där ska också ingå ett system för kontroll av kärnanläggningar och transporter, så att det går att konstatera att de krav och villkor som ställs i licensen eller i något annat tillståndsdokument uppfylls och att det också går att sätta dessa krav och villkor i verket, medräknat effektiva påföljder.

(d) mitigating or minimizing the radiological consequences of sabotage.

2. In implementing paragraph 1, each State Party shall:

(a) establish and maintain a legislative and regulatory framework to govern physical protection;

(b) establish or designate a competent authority or authorities responsible for the implementation of the legislative and regulatory framework; and

(c) take other appropriate measures necessary for the physical protection of nuclear material and nuclear facilities.

3. In implementing the obligations under paragraphs 1 and 2, each State Party shall, without prejudice to any other provisions of this Convention, apply insofar as is reasonable and practicable the following Fundamental Principles of Physical Protection of Nuclear Material and Nuclear Facilities.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE A: *Responsibility of the State*

The responsibility for the establishment, implementation and maintenance of a physical protection regime within a State rests entirely with that State.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE B: *Responsibilities During International Transport*

The responsibility of a State for ensuring that nuclear material is adequately protected extends to the international transport thereof, until that responsibility is properly transferred to another State, as appropriate.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE C: *Legislative and Regulatory Framework*

The State is responsible for establishing and maintaining a legislative and regulatory framework to govern physical protection. This framework should provide for the establishment of applicable physical protection requirements and include a system of evaluation and licensing or other procedures to grant authorization. This framework should include a system of inspection of nuclear facilities and transport to verify compliance with applicable requirements and conditions of the license or other authorizing document, and to establish a means to enforce applicable requirements and conditions, including effective sanctions.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP D: *Behörig myndighet*

Staten ska upprätta eller utse en behörig myndighet att ansvara för att de rättsliga ramarna och rambestämmelserna genomförs. Den ska ha de befogenheter, den behörighet samt de finansiella och personella resurser den behöver för att kunna uppfylla sitt uppdrag. Staten ska vidta åtgärder för att säkerställa att den behöriga statliga myndigheten och dess funktioner de facto är oberoende av funktionerna hos andra organ som ansvarar för främjande eller användning av kärnenergi.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP E: *Tillståndshavarens ansvar*

Ansvarsfördelningen vid genomförandet av de olika aspekterna av skyddsarrangemangen i en stat måste fastställas klart. Staten måste se till att huvudansvaret för genomförandet av skyddsarrangemangen kring kärnämne eller kärnanläggningar ligger hos respektive innehavare av licens eller annat tillståndsdokument (såsom operatör eller befraktare).

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP F: *Säkerhetskulturen*

Alla organisationer som medverkar i genomförandet av skyddsarrangemang måste ge säkerhetskulturen, dess utveckling och vidmakthållande den prioritet som är nödvändig för att de ska kunna verkställas effektivt i hela organisationen.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP G: *Hot*

Statens skyddsarrangemang måste utgå från dess bedömning av de aktuella hotbilderna.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP H: *Nivåbedömning*

Kraven på skyddsarrangemangen måste utgå från en nivåbedömning där man beaktar den aktuella hotbilden, kärnämnets relativa attraktionskraft och karaktär samt de potentiella konsekvenserna av otillåten omplacering av kärnämne eller av sabotage mot kärnämne eller kärnanläggningar.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP I: *Försvaret på djupet*

Statens krav på skyddsarrangemangen ska utgå från en modell där motparten för att nå sitt mål måste överbrygga eller passera skydd

FUNDAMENTAL PRINCIPLE D: *Competent Authority*

The State should establish or designate a competent authority which is responsible for the implementation of the legislative and regulatory framework, and is provided with adequate authority, competence and financial and human resources to fulfill its assigned responsibilities. The State should take steps to ensure an effective independence between the functions of the State's competent authority and those of any other body in charge of the promotion or utilization of nuclear energy.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE E: *Responsibility of the License Holders*

The responsibilities for implementing the various elements of physical protection within a State should be clearly identified. The State should ensure that the prime responsibility for the implementation of physical protection of nuclear material or of nuclear facilities rests with the holders of the relevant licenses or of other authorizing documents (e.g., operators or shippers).

FUNDAMENTAL PRINCIPLE F: *Security Culture*

All organizations involved in implementing physical protection should give due priority to the security culture, to its development and maintenance necessary to ensure its effective implementation in the entire organization.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE G: *Threat*

The State's physical protection should be based on the State's current evaluation of the threat.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE H: *Graded Approach*

Physical protection requirements should be based on a graded approach, taking into account the current evaluation of the threat, the relative attractiveness, the nature of the material and potential consequences associated with the unauthorized removal of nuclear material and with the sabotage against nuclear material or nuclear facilities.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE I: *Defence in Depth*

The State's requirements for physical protection should reflect a concept of several layers and methods of protection (structural

som byggts upp på olika nivåer med olika metoder (strukturellt eller annat tekniskt skydd, skydd för personalen och organisationen).

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP J: *Kvalitetssäkring*

En kvalitetssäkringspolitik och program för kvalitetssäkring måste utarbetas och genomföras för att skapa tillit till att de specifika krav som ställs på alla aktiviteter som är av betydelse för skyddsarrangemangen blir uppfyllda.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP K: *Beredskapsplaner*

Alla berörda tillståndshavare och myndigheter ska göra upp en beredskapsplan (katastrofplan) för fall av otillåten omplacering av kärnämne eller sabotage mot kärnämne eller kärnanläggningar, eller försök till sådana handlingar och de ska också tillämpa denna plan på lämpligt sätt.

GRUNDLÄGGANDE PRINCIP L: *Konfidentialitet*

Staten ska fastställa krav för att skydda konfidentialiteten hos upplysningar som kan riskera skyddsarrangemangen kring kärnämne eller kärnanläggningar om de röjs utan tillstånd.

4. a) Bestämmelserna i denna artikel ska inte tillämpas på kärnämne som en fördragsslutande part med skäl anser att inte ska behöva underställas den regim för skyddsarrangemang som avses i stycke 1, taget såväl i betraktande ämnets karaktär, mängd och relativa attraktionskraft samt potentiella radiologiska och andra konsekvenser förknippade med otillåtna handlingar riktade mot det som bedömningen av den aktuella hotbilden i förhållande till ämnet.

b) Kärnämne som bestämmelserna i denna artikel enligt punkt a inte tillämpas på ska skyddas i enlighet med omdömesgill hanteringspraxis.

7. Artikel 5 i konventionen ersätts med följande text:

1. De fördragsslutande parterna ska utse och antingen direkt eller genom Internationella atomenergiorganet meddela varandra sina respektive kontaktorgan i ärenden som hör till konventionens tillämpningsområde.

2. I fall av stöld, rån eller annat lagstridigt tillgrepp av kärnämne eller trovärdigt hot om

or other technical, personnel and organizational) that have to be overcome or circumvented by an adversary in order to achieve his objectives.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE J: *Quality Assurance*

A quality assurance policy and quality assurance programmes should be established and implemented with a view to providing confidence that specified requirements for all activities important to physical protection are satisfied.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE K: *Contingency Plans*

Contingency (emergency) plans to respond to unauthorized removal of nuclear material or sabotage of nuclear facilities or nuclear material, or attempts thereof, should be prepared and appropriately exercised by all license holders and authorities concerned.

FUNDAMENTAL PRINCIPLE L: *Confidentiality*

The State should establish requirements for protecting the confidentiality of information, the unauthorized disclosure of which could compromise the physical protection of nuclear material and nuclear facilities.

4. (a) The provisions of this article shall not apply to any nuclear material which the State Party reasonably decides does not need to be subject to the physical protection regime established pursuant to paragraph 1, taking into account the nature of the material, its quantity and relative attractiveness and the potential radiological and other consequences associated with any unauthorized act directed against it and the current evaluation of the threat against it.

(b) Nuclear material which is not subject to the provisions of this article pursuant to subparagraph (a) should be protected in accordance with prudent management practice.

7. Article 5 of the Convention is replaced by the following text:

1. States Parties shall identify and make known to each other directly or through the International Atomic Energy Agency their point of contact in relation to matters within the scope of this Convention.

2. In the case of theft, robbery or any other unlawful taking of nuclear material or credi-

sådant ska de fördragsslutande parterna i överensstämmelse med sin nationella lagstiftning i största möjliga utsträckning samarbeta med och bistå en stat som för att återta och skydda sådant ämne begär om det. Särskilt

a) ska parterna vidta lämpliga åtgärder för att så snart som möjligt underrätta andra stater de anser vara berörda om varje stöld, rån eller annat olagligt tillgrepp av kärnämne eller trovärdigt hot om sådant samt vid behov underrätta Internationella atomenergiorganet och andra relevanta internationella organisationer;

b) ska de berörda parterna i sådana fall vid behov utbyta upplysningar med varandra, med Internationella atomenergiorganet och andra relevanta internationella organisationer för att skydda hotat kärnämne, för att konstatera att transportbehållaren ifråga är orörd eller för att återta lagstridigt tillgripet kärnämne och

i) samordna sina ansträngningar genom diplomatiska och andra överenskomna kanaler;

ii) ge bistånd på begäran;

iii) säkerställa att kärnämne som tillgripits eller som saknas till följd av ovannämnda händelser återtas.

De berörda parterna ska bestämma på vilket sätt detta samarbete ska ske.

3. Om det föreligger ett trovärdigt hot om sabotage mot kärnämne eller en kärnanläggning eller när ett sådant sabotage har skett ska de fördragsslutande parterna samarbeta i största möjliga utsträckning, i överensstämmelse med sin nationella lagstiftning och med iakttagande av relevanta förpliktelser enligt internationell rätt, på följande sätt:

a) om en part är medveten om ett befintligt, trovärdigt hot om sabotage mot kärnämne eller en kärnanläggning i en annan stat, ska den för att förhindra sabotage besluta om relevanta åtgärder för att så snart som möjligt underrätta den berörda staten, Internationella atomenergiorganet och andra relevanta internationella organisationer om hotet;

b) om det på en parts territorium har skett sabotage mot kärnämne eller en kärnanläggning och om andra stater enligt dess uppfatt-

ble threat thereof, States Parties shall, in accordance with their national law, provide co-operation and assistance to the maximum feasible extent in the recovery and protection of such material to any State that so requests. In particular:

(a) a State Party shall take appropriate steps to inform as soon as possible other States, which appear to it to be concerned, of any theft, robbery or other unlawful taking of nuclear material or credible threat thereof, and to inform, where appropriate, the International Atomic Energy Agency and other relevant international organizations;

(b) in doing so, as appropriate, the States Parties concerned shall exchange information with each other, the International Atomic Energy Agency and other relevant international organizations with a view to protecting threatened nuclear material, verifying the integrity of the shipping container or recovering unlawfully taken nuclear material and shall:

(i) co-ordinate their efforts through diplomatic and other agreed channels;

(ii) render assistance, if requested;

(iii) ensure the return of recovered nuclear material stolen or missing as a consequence of the above-mentioned events.

The means of implementation of this co-operation shall be determined by the States Parties concerned.

3. In the case of a credible threat of sabotage of nuclear material or a nuclear facility or in the case of sabotage thereof, States Parties shall, to the maximum feasible extent, in accordance with their national law and consistent with their relevant obligations under international law, cooperate as follows:

(a) if a State Party has knowledge of a credible threat of sabotage of nuclear material or a nuclear facility in another State, the former shall decide on appropriate steps to be taken in order to inform that State as soon as possible and, where appropriate, the International Atomic Energy Agency and other relevant international organizations of that threat, with a view to preventing the sabotage;

(b) in the case of sabotage of nuclear material or a nuclear facility in a State Party and if in its view other States are likely to be ra-

ning till följd av detta kan orsakas radiologiska konsekvenser, ska parten, utan att detta inverkar på dess andra förpliktelser utifrån internationell rätt, vidta relevanta åtgärder för att så snart som möjligt underrätta den eller de berörda staterna om detta och vid behov Internationella atomenergiorganet och andra relevanta internationella organisationer, för att minimera eller lindra de radiologiska konsekvenserna av sabotaget;

c) om en part begär bistånd i sådana fall som avses i punkt a och b, ska varje part som mottagit en begäran genast besluta om och underrätta den anmodande parten direkt eller genom Internationella atomenergiorganet huruvida biståndet kan bifallas och i vilken omfattning och på vilka villkor det kan ske;

d) det samarbete som avses i punkterna a–c ska samordnas genom diplomatiska eller andra överenskomna kanaler. De berörda parterna ska bilateralt eller multilateralt bestämma med vilka medel detta samarbete ska genomföras.

4. De fördragsslutande parterna ska på lämpligt sätt direkt eller genom Internationella atomenergiorganet och andra relevanta internationella organisationer samarbeta och samråda med varandra för att få vägledning om hur system för skyddsarrangemang kring kärnämne i internationell transport kunde utformas, upprätthållas och förbättras.

5. En fördragsslutande part kan på lämpligt sätt direkt eller genom Internationella atomenergiorganet och andra relevanta internationella organisationer samråda och samarbeta med andra parter för att få vägledning om hur deras nationella skyddssystem för sådant kärnämne som används, lagras eller transporteras inom landet och för kärnanläggningar kunde utformas, upprätthållas och förbättras.

8. Artikel 6 i konventionen ersätts med följande text:

1. De fördragsslutande parterna ska vidta åtgärder som är förenliga med deras nationella lagstiftning för att skydda den konfidentiella karaktären hos sådana upplysningar som de i kraft av bestämmelserna i denna konvention erhåller i förtroende från en annan part eller genom att delta i en verksamhet som bedrivs

diologically affected, the former, without prejudice to its other obligations under international law, shall take appropriate steps to inform as soon as possible the State or the States which are likely to be radiologically affected and to inform, where appropriate, the International Atomic Energy Agency and other relevant international organizations, with a view to minimizing or mitigating the radiological consequences thereof;

(c) if in the context of sub-paragraphs (a) and (b), a State Party requests assistance, each State Party to which a request for assistance is directed shall promptly decide and notify the requesting State Party, directly or through the International Atomic Energy Agency, whether it is in a position to render the assistance requested and the scope and terms of the assistance that may be rendered;

(d) co-ordination of the co-operation under sub-paragraphs (a) to (c) shall be through diplomatic or other agreed channels. The means of implementation of this cooperation shall be determined bilaterally or multilaterally by the States Parties concerned.

4. States Parties shall co-operate and consult, as appropriate, with each other directly or through the International Atomic Energy Agency and other relevant international organizations, with a view to obtaining guidance on the design, maintenance and improvement of systems of physical protection of nuclear material in international transport.

5. A State Party may consult and co-operate, as appropriate, with other States Parties directly or through the International Atomic Energy Agency and other relevant international organizations, with a view to obtaining their guidance on the design, maintenance and improvement of its national system of physical protection of nuclear material in domestic use, storage and transport and of nuclear facilities.

8. Article 6 of the Convention is replaced by the following text:

1. States Parties shall take appropriate measures consistent with their national law to protect the confidentiality of any information which they receive in confidence by virtue of the provisions of this Convention from another State Party or through participation in an activity carried out for the implementation

för att uppfylla denna konvention. Om en part lämnar upplysningar i förtroende till internationella organisationer eller till stater som inte är parter i konventionen, ska åtgärder vidtas för att säkerställa att den konfidentiella karaktären hos sådana upplysningar skyddas. En part som har mottagit konfidentiella upplysningar av en annan part får lämna ut dessa upplysningar till en tredje part endast med den andra partens samtycke.

2. De fördragsslutande parterna ska inte med stöd av denna konvention avkrävas sådana upplysningar som de enligt nationell rätt inte har rätt att lämna ut eller som kunde riskera den berörda statens säkerhet eller skyddsarrangemangen kring kärnämne eller kärnanläggningar.

9. Artikel 7 stycke 1 i konventionen ersätts med följande text:

1. Att uppsåtligt begå

a) en gärning som innebär mottagande, innehav, användning, överföring, förändring, förstöring eller spridning av kärnämne utan lagligt tillstånd och som vållar eller är ägnad att vålla död eller allvarlig skada på person, avsevärd skada på egendom eller på miljön;

b) en stöld eller ett tillgrepp av kärnämne genom rån;

c) en förskingring eller ett bedrägligt förvärv av kärnämne;

d) en gärning som innebär att kärnämne transporteras, sänds eller överförs till eller från en stat utan lagligt tillstånd;

e) en gärning som är riktad mot en kärnanläggning eller som stör en kärnanläggnings funktion, där förövaren uppsåtligt vållar eller är medveten om att gärningen är ägnad att vålla död eller allvarlig skada på person, avsevärd skada på egendom eller på miljön genom exponering för strålning eller utsläpp av radioaktivt ämne, såvida gärningen inte genomförs i överensstämmelse med den nationella lagstiftningen hos den part på vars territorium kärnanläggningen befinner sig;

f) en gärning som innebär att kärnämne avkrävs genom hot, maktmedel eller annan form av olaga påtryckning;

g) ett hot:

i) om att använda kärnämne för att vålla död eller allvarlig skada på person, avsevärd

of this Convention. If States Parties provide information to international organizations or to States that are not parties to this Convention in confidence, steps shall be taken to ensure that the confidentiality of such information is protected. A State Party that has received information in confidence from another State Party may provide this information to third parties only with the consent of that other State Party.

2. States Parties shall not be required by this Convention to provide any information which they are not permitted to communicate pursuant to national law or which would jeopardize the security of the State concerned or the physical protection of nuclear material or nuclear facilities.

9. Paragraph 1 of Article 7 of the Convention is replaced by the following text:

1. The intentional commission of:

(a) an act without lawful authority which constitutes the receipt, possession, use, transfer, alteration, disposal or dispersal of nuclear material and which causes or is likely to cause death or serious injury to any person or substantial damage to property or to the environment;

(b) a theft or robbery of nuclear material;

(c) an embezzlement or fraudulent obtaining of nuclear material;

(d) an act which constitutes the carrying, sending, or moving of nuclear material into or out of a State without lawful authority;

(e) an act directed against a nuclear facility, or an act interfering with the operation of a nuclear facility, where the offender intentionally causes, or where he knows that the act is likely to cause, death or serious injury to any person or substantial damage to property or to the environment by exposure to radiation or release of radioactive substances, unless the act is undertaken in conformity with the national law of the State Party in the territory of which the nuclear facility is situated;

(f) an act constituting a demand for nuclear material by threat or use of force or by any other form of intimidation;

(g) a threat:

(i) to use nuclear material to cause death or serious injury to any person or substantial

skada på egendom eller på miljön, eller om ett sådant brott som avses i punkt e eller

ii) om ett brott som avses i punkt b eller e i avsikt att tvinga en fysisk eller juridisk person, en internationell organisation eller en stat att utföra eller att avstå från att utföra en handling;

h) ett försök till sådan gärning som avses i punkterna a–e;

i) en gärning som innefattar delaktighet i brott som avses i punkterna a–h;

j) en gärning med vilken en person organiserar eller instruerar andra att begå brott som avses i punkterna a–h;

k) en gärning som medverkar till att en grupp personer som handlar i ett gemensamt syfte begår ett eller flera brott som avses i punkterna a–h; denna gärning måste vara uppsåtlig och antingen ske

i) i syfte att främja gruppens brottsliga verksamhet eller syfte när verksamheten eller syftet innefattar förövande av brott som avses i punkterna a–g, eller

ii) i vetskap om gruppens avsikt att begå brott som avses i punkterna a–g; ska i varje konventionsstats nationella lagstiftning klassificeras som en straffbar handling.

10. Till konventionen fogas efter artikel 11 två nya artiklar 11 a och 11 b som följer:

Artikel 11 a

Inget av de brott som anges i artikel 7 ska med avseende på utlämning eller inbördes rättslig hjälp betraktas som ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott som inspirerats av politiska motiv. Följaktligen får en begäran om utlämning eller inbördes rättslig hjälp som grundar sig på ett sådant brott inte avslås endast av den orsaken att den avser ett politiskt brott, ett brott förknippat med ett politiskt brott eller ett brott som inspirerats av politiska motiv.

Artikel 11 b

Ingen bestämmelse i denna konvention ska tolkas så att det uppkommer utlämningskyl-

damage to property or to the environment or to commit the offence described in subparagraph (e), or

(ii) to commit an offence described in subparagraphs (b) and (e) in order to compel a natural or legal person, international organization or State to do or to refrain from doing any act;

(h) an attempt to commit any offence described in subparagraphs (a) to (e);

(i) an act which constitutes participation in any offence described in subparagraphs (a) to (h);

(j) an act of any person who organizes or directs others to commit an offence described in subparagraphs (a) to (h); and

(k) an act which contributes to the commission of any offence described in subparagraphs (a) to (h) by a group of persons acting with a common purpose; such act shall be intentional and shall either:

(i) be made with the aim of furthering the criminal activity or criminal purpose of the group, where such activity or purpose involves the commission of an offence described in subparagraphs (a) to (g), or

(ii) be made in the knowledge of the intention of the group to commit an offence described in subparagraphs (a) to (g) shall be made a punishable offence by each State Party under its national law.

10. After Article 11 of the Convention, two new articles, Article 11A and Article 11B, are added as follows:

Article 11A

None of the offences set forth in article 7 shall be regarded for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 11B

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite

dighet eller skyldighet att lämna inbördes rättslig hjälp om den anmodade parten har grundad anledning att anta att en begäran om utlämning för brott som anges i artikel 7 eller om inbördes rättslig hjälp avseende sådana brott har gjorts i syfte att åtala eller straffa någon med anledning av personens ras, religion, nationalitet, etniska ursprung eller politiska uppfattning eller att det av någon av dessa orsaker vore till men för personens ställning om begäran bifölles.

11. Till konventionen fogas efter artikel 13 en ny artikel 13 a som följer:

Artikel 13 a

Ingen bestämmelse i denna konvention ska påverka sådan överföring av kärnteknologi för fredliga ändamål som görs i syfte att stärka skyddsarrangemangen kring kärnämne och kärnanläggningar.

12. Artikel 14 stycke 3 i konventionen ersätts med följande text:

3. I de fall då ett brott gäller kärnämne i inhemsk användning, lagring eller transport och när såväl den som misstänks för brottet som kärnämnet fortfarande befinner sig inom den parts territorium där brottet begicks, eller om brottet hänför sig till en kärnanläggning och den som misstänks för brottet fortfarande befinner sig inom den parts territorium där brottet begicks, ska ingenting i denna konvention tolkas som ett krav på att den parten ska vara tvungen att lämna upplysningar beträffande rättsligt förfarande med anledning av ett sådant brott.

13. Artikel 16 i konventionen ersätts med följande text:

1. Depositarien ska sammankalla de fördragsslutande parterna till en konferens fem år efter att ändringen som antogs den 8 juli 2005 har trätt i kraft för att se över hur konventionen har uppfyllts och hur relevanta inledningen, den operativa delen i sin helhet samt bilagorna är i ljuset av den då rådande situationen.

2. Med minst fem års mellanrum därefter kan majoriteten av de fördragsslutande parterna genom att ställa ett förslag om detta till depositarien få ytterligare konferenser med samma syfte sammankallade.

or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 7 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

11. After Article 13 of the Convention, a new Article 13A is added as follows:

Article 13A

Nothing in this Convention shall affect the transfer of nuclear technology for peaceful purposes that is undertaken to strengthen the physical protection of nuclear material and nuclear facilities.

12. Paragraph 3 of Article 14 of the Convention is replaced by the following text:

3. Where an offence involves nuclear material in domestic use, storage or transport, and both the alleged offender and the nuclear material remain in the territory of the State Party in which the offence was committed, or where an offence involves a nuclear facility and the alleged offender remains in the territory of the State Party in which the offence was committed, nothing in this Convention shall be interpreted as requiring that State Party to provide information concerning criminal proceedings arising out of such an offence.

13. Article 16 of the Convention is replaced by the following text:

1. A conference of States Parties shall be convened by the depositary five years after the entry into force of the Amendment adopted on 8 July 2005 to review the implementation of this Convention and its adequacy as concerns the preamble, the whole of the operative part and the annexes in the light of the then prevailing situation.

2. At intervals of not less than five years thereafter, the majority of States Parties may obtain, by submitting a proposal to this effect to the depositary, the convening of further conferences with the same objective.

14. Fotnot b i konventionens bilaga II ersätts med följande text:

b) Ämne som inte bestråls i en reaktor eller ämne som bestråls i en reaktor men vars strålningsnivå är lika med eller mindre än 1 Gy/h (100 rad/timme) på en meters avstånd från oskärmat ämne.

15. Fotnot e i konventionens bilaga II ersätts med följande text:

e) Annat bränsle som till följd av sitt ursprungliga innehåll av klyvbart material är klassificerat som kategori I och II före bestrålning kan nedflyttas en kategori när bränslets strålningsnivå överstiger 1 Gy/h (100 rad/timme) på en meters avstånd från oskärmat bränsle.

14. Footnote ^{b/} of Annex II of the Convention is replaced by the following text:

^{b/} Material not irradiated in a reactor or material irradiated in a reactor but with a radiation level equal to or less than 1 gray/hour (100 rads/hour) at one metre unshielded.

15. Footnote ^{e/} of Annex II of the Convention is replaced by the following text:

^{e/} Other fuel which by virtue of its original fissile material content is classified as Category I and II before irradiation may be reduced one category level while the radiation level from the fuel exceeds 1 gray/hour (100 rads/hour) at one metre unshielded.